

UNIUNEA OFITERILOR DE REZERVA SECȚIA BIHOR

BULETINUL No. 6.

Sediul Secției U. O. R. Bihor
 Cercul Militaro-Civil Bulev. Regele Ferdinand

CONTINUTUL

<i>Prof. Victor Cădere</i>	}	M. S. Regele al II-lea.
		Regele și Armata.
<i>General C. Eliade</i>	}	Ofițerul de rezervă în preg. apărării țării.
<i>Al. Atanasiu</i>		Criza morală și materială.
<i>Toma Ștefănescu</i>	}	Atitudinea militară.
<i>Dr. V. Gherman</i>		Rostul Nostru.
<i>Victor N. Stănescu</i>	}	Ziua Eroilor.
<i>Maior Teodor Negru</i>		La un praznic Regal.
<i>George Bota</i>	}	REGELUI CAROL II — versuri —
		Cum am cunoscut pe Principele Carol.
		Fabula Dezarmării.
<i>Seneca</i>	}	Pace
		De pe front.
		7 Iunie la București.
<i>C. T. Vior</i>	}	Secțiunea Bihor U. O. R.
<i>Ecouri din Bihor</i>		Școala de Jandarmi / Cuvântările D-lor generali
C. Dumitrescu și M. Serb.
		Știri, informații, comunicări.

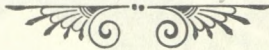
Uniunea Ofițerilor de Rezervă
Secția Bihor

BULETINUL

No. 6.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Sediul Secției U. O. R. la Cercul Militaro-Civil
Calea Regele Ferdinand

*Unii, bănuțind că
Zădărnici
Punând ca în jurul
Pe care 'ntre, pândă cu drag*

ORADEA
TIPOGRAFIA DIECEZANĂ
1931

REGELUI CAROL AL II-LEA

Din adâncimea zării o pasăre măeastră
Zbură triumfătoare întins spre Țara noastră,
Purtând ca în poveste feciorul de'mpărat
Pe care 'ntreg poporul cu drag l-a așteptat.

*Din adâncimea zării becat scaldată 'n soare,
A străbătut văzduhul un sol de sărbătoare
Și ne a adus acasă în falnicul său zbor,
Nădejdea de mai bine a 'ntregului popor.*

*Noi Te-am iubit, o Rege, din frageda-Ți pruncie,
Cu Tin' creștea nădejdea în Marea-România
Pe care-un neam de veacuri de-arândul a visat
Și Te vedeam de atunci al nostru împărat.*

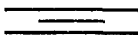
*Căci Tu erai al nostru, vlăstarul scump al Țării,
Voivodul tuturoră în ziua deșteptării,
Când scuturând grumazul de jugul secular
Un neam întreg re 'nvie în vechiul său hotar!*

*O pasăre măeastră, din zările senine
În zile de restriște ni Te-a adus pe Tine
Și-ai coborât pe plaiul bătrânului Bihor
Trimis de Providență, din ceriu, Mântuitor!*

*Să fie a Ta Domnie o lungă sărbătoare,
Să fii slăvit în lume ca Ferdinand cel Mare,
Să Te ridici, o Rege, așa de sus ca El,
Purtând triumfătoare coroana de oțel!*

GEORGE BOTA.

Oradea, Iunie 1931.

Ofițerul de rezervă în pregătirea apărării Țării

Până la războiul mondial, numai o parte din națiune participa la apărarea Statului, nesimțindu-se necesitatea ca întreaga populație a Țării să ia parte activă la războiu.

Războiul cel mare prin durata și intensitatea lui în toate domeniile, a evidențiat că astăzi nu se poate concepe un războiu la care să nu ia parte întreaga populație de ambele sexe.

Rezultă dar că, toate forțele națiunii — militare, economice, industriale, financiare și intelectuale — trebuiesc să concure la organizarea „**Națiunii Române**“, astfel ca toate elementele vitale ale unui popor să contribuie la mărirea potențialului de războiu.

Dacă unele din aceste forțe intră în acțiune mai ales în timp de războiu, altele din ele, chiar din timp de pace pot concura, cu foarte mult folos, la pregătirea materială și morală a Națiunii pentru războiu.

Din acestea din urmă, clasa intelectuală a Națiunii — mă refer la ofițerii de rezervă — ocupă un rol preponderent.

Ofițerii de rezervă, prin pregătirea lor intelectuală și prin ocupațiunile lor din timp de pace, cari îmbrățișează toate ramurile de activitate, pot să colaboreze cu mare folos pentru pregătirea apărării Națiunii

În această ordine de idei, colaborarea ofițerului de rezervă s'ar putea manifesta mai cu deosebire în domeniul sportului precum și în pregătirea culturală și național-patriotică a Națiunii.

În domeniul sportiv, pentru fortificarea tinerimei care va alcătui viitoarea armată Este de dorit ca ofițerii de rezervă să încurajeze și să participe în mod efectiv la organizarea diferitelor

societăți sportive, de educație fizică și de tir, atât la sate cât și la orașe, acolo unde ei își execută profesiunea.

Aceasta acțiune sportivă va contribui la pregătirea pentru apărarea Țării a generațiilor tinere și va menține vigoarea fizică a ofițerului de rezervă, făcându-l apt a suporta eforturile cerute de războiul modern.

Dar, acolo unde ofițerul de rezervă poate fi de cel mai mare folos Țării, este în domeniul pregătirii morale a Națiunii.

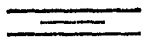
Generația noastră este cea mai fericită generație, căci a putut vedea cu ochii realizat visul ei de o mie de ani — Unirea tuturor Românilor într'un singur Stat —, vis pentru care au perit în decursul secolelor multe vieți.

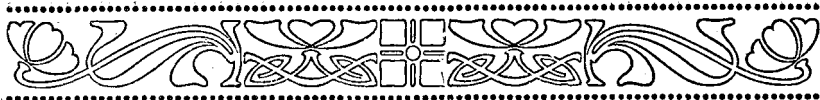
Dușmanii noștri din afară și din năuntru țării ne pândesc însă și prin propagande subversive contra formei de guvernământ, contra unității Statului și contra religiei strămoșești, caută să distrugă ceiace s'a realizat cu atâtea sacrificii.

Ofițerul de rezervă, prin faptul că se găsește pretutindeni, să fie ca un gardian și un apărător imediat al drepturilor noastre sfinte. Prin grai, prin scris și la nevoie cerând ajutorul autorităților în drept, el trebuie să lupte zilnic, cu tot suftetul și din toată puterea lui fizică și intelectuală, spre a combate toate ideile și toate faptele care ar fi periculoase intereselor Națiunii Române.

El trebuie să combată toate ideile cari ar putea aduce desbinarea între frați și a contribui ca unirea fizică a tuturor teritoriilor locuite de Români, să se completeze prin unirea sinceră sufletească a tuturor fiilor Țării, indiferent de origină etnică și de credință.

General C ELIADE.

Cum L-am cunoscut pe Principele Carol

Eram copil ca și El. Abia trecusem Carpații în „țară“; copil neastâmpărat, am pornit-o singur pe străzile Bucureștilor. Trebuia să văd palatul regal și pe principele Carol. Un păzitor al ordinii publice mi-a satisfăcut dorința și m'a îndreptat pe calea Victoriei. „Unde vei vedea un steag mare cu coroana pe el — și un ceas“. Am stat câteva seasuri prin fața palatului; n'am văzut însă pe nimeni. În drum spre casă, la vitrina unei librării L-am văzut îmbrăcat în haine de vânător. Era principele Carol. Pălăria îl făcea par'că mai mic decât era. Eram pe jumătate mulțumit, căci îl văzusem măcar așa.

Mai târziu L-am văzut alături de chipul răzător al reginei Elisabeta în trăsura regală. Mi-am ridicat cu emoție pălăria; mi s'a părut că numai mie îmi răspunde!

Cu toate că nu ne cunoașteam, mai ales El pe mine, mi se părea că creștem împreună. Așa ne obicuiserăm noi copiii să-L vedem pe principele Carol.

L-am văzut apoi mare, mai aproape; L-am auzit vorbind și făcând glume. Era în sala de gimnastică a liceului Lazăr, unde răposatul și distratul profesor Munteanu Murgoci trebuia să ne arate pentru prima oară ce este telegrafia fără fir. Bun înțeles experiența n'a reușit. Fără să-și jignească profesorul, principele Carol a plasat o reușită glumă la adresa experiențelor de fizică, făcând să rădă cu mult haz chiar Murgociu.

Începuse apoi cercetășia — pornită tot dela liceul nostru. La Comana aveam să ne întâlnim cu principele Carol.

Nu-i voi uita niciodată privirea când l-am fost prezentat de către unul dintre profesori. M'a măsurat din creștet pâiă în tălpi, cașicând ar fi vrut să mă cunoască. În urmă am aflat că acest fel de privire o folosea și față de alții. În ziua aceea am fost fericit, căci am stat la masă în pădure cu principele Carol. O masă aproape frugală atât pentru El cât și pentru noi. În schimb am râs mult de glumele pline de haz ale principelui. După masă ne-a pus să sărim un șanț de lângă gară, făcând mult haz pe socoteala noastră.

La Vălenii de Munte veniseră mulți ardeleni de ai mei la deschiderea cursurilor. Alături de figura marelui apostol, apare pe scenă principele Carol și frumoasa principesă Elisabeta. În sală era un delir de entusiasm. Mai ales cei din țările subjugate vedeau în fața lor simbolul sfânt al unei zile care trebuia să vie. Paroxismul entusiasmului a fost când a început să vorbească principele. Vorbea cea mai frumoasă limbă de cronicari, pe care n'o mai auzisem. Nicolae Iorga era mândru de elevul său; noi eram mândri de viitorul împărat al Românilor. A fost cea mai simbolică sărbătoare pentru noi. Ni se părea că principele întrecuse în elogvență pe marele orator, profesorul Său.

Iată-ne în vara anului 1913. Pe aerodromul secției I de aviație lângă Corabia, cu privirile în zare către București, așteptam pe Vlaicu. Se anunțase de mult și nu mai venea. Deodată o mașină se oprește în drum și din ea sare principele Carol. — Ce aștepteți de vă uitați pe ceriu? -- Il așteptăm pe Vlaicu, Alteța. Nu știm pentru ce întârzie!

În așteptarea lui Vlaicu pe aerodrom, principele ca un adânc cunoscător, ne-a făcut o adevărată conferință despre viitorul aviației. Și fiindcă Vlaicu tot nu mai sosea, principele ne-a pus priceperea la încercare. Locotenentul Protopopescu — Birță, cum îi ziceam noi — trebuia să facă un zbor până la Turnu-Măgurele, să numere câte pontoane erau la podul făcut peste Dunăre la Nicopole. Era o temă grea pe vremea aceea, când aparatele nu îndrăzneau să iasă din hangare, la cea mai mică adiere a vântului. Birță însă, asul aviației noastre pe acele vremuri, a fost fericit executând tema pe care i-o dăduse principele Carol.

Ne-a părut rău că Alteța Sa n'a fost de față la aterizarea lui Vlaicu. Desigur ar fi râs mult de originalitatea aviatorului no-

stru național. Poate nu l-ar fi lăsat să zboare deasupra Dunării la șase metri!

Seara Vlaicu era supărat că înaltul comandament nu-i lăsase galoanele de căpitan, la care de altfel nici nu avea dreptul. — „No, că dacă e așa, eu mă întorc la București. Astăseară mă duc la Măria Sa prințul Carol și-i reclam.

Noroc că Măria Sa plecase din Corabia iar Vlaicu a trecut cu noi în Bulgaria.

L-am mai văzut apoi în vremuri grele și ne-am legat nădejdea de El, căci aveam credința că izbânda era să fie a noastră.

Așa am crescut noi generația Lui, odată cu El. L-am simțit totdeauna aproape de inimele noastre și priveam la El ca la steaua idealului nostru secular

Azi când nădejtile noastre s'au izbândit, după ce am străbătut cu El o viață de emoții, să rugăm pe Cel Atot Puternic să ni-l fie până la adânci bătrânețe.

GEORGE BOTA.

Oradea, Iunie 1931.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Criza morală și materială.

Omenirea întreagă — nu numai țara noastră — trece printr'o criză morală și materială, pe cari nu li-a mai întâlnit până azi. Până la războiul mondial, crizele materiale și financiare se suportau mai ușor de către popoare, deoarece ce erau parțiale, iar astăzi fiind toate popoarele cuprinse de aceste suferințe insolubile — nădejdea omenirii nu rămâne de cât la Dumnezeu, — căci conducătorii popoarelor n'au găsit mijlocul de eșire, din această criză grozavă.

Și această nădejde în Dumnezeu se conturează în tendința refacerii morale a omenirii.

Căci criza morală aduce după sine criza materială, iar aceasta, pe cealaltă. Una de alta sunt legate în mod indivizibil, cum sunt legate cele două fețe ale aceleiași monede.

O prosperitate materială prea mare duce la descompunerea morală a popoarelor și la tendinți de cuceriri și de expansiuni economice, cari dacă nu's rezolvate pe cale pașnică, fatal provoacă războiul.

O criză materială prea mare, duce deasemenea la distrugerea moralității popoarelor, întru cât această criză provoacă șomajul, foamea, desvoltarea egoismului până la maximum, în cât omul devine pentru semenul său un dușman, în lupta existență.

Homo, homini lupus est.

Și atunci, între prosperitatea prea mare și 'ntre sărăcia prea întinsă, unde se găsește drumul cel mai drept, pe care să meargă omenirea?

Neapărat că drumul cel drept există la mijlocul acestor stări,

adică la o prosperitate materială proporțională cu nevoile omenirii civilizate și în strânsă legătură cu gradul de moralitate al popoarelor.

Poporul nostru românesc care și-a relizat idealul național prin întregirea hotarelor etnice, n'are alt vis decât să trăiască în pace, prosperitate morală și materială. Fiind atins după doisprezece ani de unire, de criza materială mondială, pare că-și pierde răbdarea în îndreptarea acestor stări nefericite, din cauză că pe lângă criza materială mai este atins și de criza morală.

În adevăr înainte de războiu când ordinea socială și politică părea că e cristalizată în forme cari nu se pot schimba decât cu foarte mari eforturi și greutate, când datorită acestor stări, echilibrul sufletesc al românului era în mare parte stabil, și traiul material destul de îmbelșugat, nu se observa această depresiune sufletească, care se observă azi. Atunci erau mai optimiști atât în viața individuală cât și'n cea colectivă, iar azi sunt pesimiști, descurajați, sceptici, în cât ai crede că dacă ni-ar atinge un nou războiu, n'ar mai reacționa nimeni cu acelaș elan cu care s'a pornit lupta în 1916. Totuși să nu disperăm de această tristă constatare.

Căci dacă la criza materială am contribuit cu toții — bogat și sărac — prin faptul că am cheltuit mai mult de cât am câștigat; că dacă multe averi nu sunt produsul muncii cinstită și de aceia se cheltuiesc în lux și desfrâu, și dacă la desvoltarea acestei crize s'a adăogat și criza din afară de hotarele noastre, nu numai fapta noastră, apoi la depresiunea morală, la starea de pesimism în care am căzut, am contribuit numai noi prin faptele noastre de români.

Prin nimic n'am contribuit la îmbunătățirea stărei morale, la desvoltarea principiilor de înaltă potență evanghelică a lui Hristos, cari principii trebuiau să guverneze întreaga noastră activitate ca indivizi și colectivitate.

Ce a făcut școala de toate gradele de după războiu? Ce a făcut biserica națională ortodoxă sau unită? Ce a făcut presa noastră națională de 12 ani încoace?

Ce au făcut toate acestea instituțiunile de stat și conducătoare ale spiritului românesc altceva, decât au contribuit la această demoralizare.

Școala ne-a dat pletora de funcționari, Bisericile naționale s'au ținut de polemici confesionale și cuceriri de prozelitism.

Presă ? Ah, această putere demonică dintr'un stat — care poate crea o stare de spirit într'un timp cu mult mai scurt de cât toate celelalte instituțiuni, n'a făcut după războiul altceva, decât să se pună în serviciul pasiunilor politice ca să demonetizeze pe toți oamenii conducători, încât azi poporul român cu mici excepții aproape numai crede în nici un idol făcător de minuni.

Presă, a batjocorit, a defaimat, a atacat onoarea tutușor, a creat foiletoane de moravuri perverse pentru ca să poată comercializa și mai bine misiunea sa.

Azi a lăudat pe un om politic, mâine l-a defaimat și l-a desbrăcat de onoare de om. Și atunci ne întrebăm că de ce nu avem o stare morală mai ridicată ?

Și cu toate acestea nu-i vremea de disperat. Tot ce s'a perdut în ordinea morală ca și'n cea materială în acești 12 ani de zile de unire, trebuie câștigat cât mai repede pentru ca să nu ne găsească vremea cea amară nepregătiți.

Nu există scapare din criza financiară, de cât atunci când vom ajunge să stăpânim ordinea morală care guvernează popoarele.

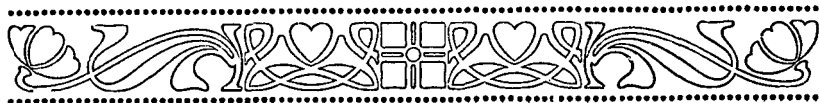
În acest scop școala trebuie să intre făgașul misiunii sale. Biserica națională trebuie să înceteze polemice și prozelitismul, pentru a relua cârma morală a poporului român ca în trecutul îndepărtat, de la care cârma ea singură a plecat, fără ca cineva s'o alunge.

Armata, Justiția și mai cu seamă presa, trebuiesc să activeze în direcțiunea deșteptării, dezvoltării puterilor morale ale poporului român, căci numai atunci când vom câștiga puterile morale, vom scăpa și de criza economică și financiară.

În scopul ca aceste instituțiuni fundamentale ale statului român să reintre în adevărata lor funcțiune de moralizare a poporului nostru, urăm cârmaciului suprem, Domnului și Stăpânului nostru, Regele Carol al II lea, care anul trecut în aceeași zi a aterizat din înălțimile cerului pe pământul sfânt al României, putere morală suficientă și puseverență, ca să cheme pe toți conducătorii poporului român la realitate și pe toate instituțiile de bază la adevărata și rodnică activitate.

Al. Atanasiu

Atitudine militară

Se înțelege dela sine că într'un organ al ofițerilor de rezervă, în majoritatea lor foști luptători în marele războiu, să se vorbească despre chestiuni militare, dar titlul acestor rânduri are în vedere altceva decât preocupări răsboinice.

În tot timpul care s'a scurs dela războiul mondial și până în prezent, România reclădită în hotarele ei firești a dat opiniei internaționale suficiente probe că este un element de ordine și în primul rând de pace sigură și sinceră. Numai cei ce ne privesc cu rea credință sau cu dușmănie pot să dea *mijloacelor noastre de conservare* o altă interpretare și să vadă în România o țară cu tendințe răsboinice.

Trecutul îndepărtat demonstrează că poporul român nu s'a făcut niciodată vinovat de expansiune în paguba altor popoare și că s'a mărginit numai să-și apere cu demnitate patrimoniul strămoșesc. Afară de aceasta, istoria noastră e bogată în suferințe pe care a trebuit să le îndurăm numai prin faptul că ne-am încrezut prea mult în cuvântul de prietenie al altora. Strălucite fapte de arme ale domnilor noștrii au rămas irosite din cauză că eram trădați sau părăsiți în momente de grea cumpănă.

Este oare posibil ca din amara școală a suferințelor trecute să nu se fi săpat în ființa noastră etnică anumite norme de viață dela respectarea cărora să nu ne îndepărtăm decât cu riscul unor primejdii viitoare?

Generația actuală își amintește cred încă destul de bine despre „*instinctul național*“ despre care s'a vorbit atâta în perioada premergătoare războiului mondial. Avem deci la îndemână o bună rămâne în viață numai ce își poate afirma și impune drep-

solă, o „stea“ invizibilă, cu ajutorul căreia ne putem orienta cu succes la răspântiile pe care ni le rezervă viitorul. Dar în complexitatea problemelor pe care le pune vieța actuală, nu numai pe capul individului, ci și pe al statului, negreșit că instrumentul natural pe care îl constituie „instinctul național“ este insuficient și de o valoare platonice. Existența acestui instinct nu o poate nega nimeni, și cu toate acestea putem sta oare într-o luntre amenințată de furtună, sperând că o forță invizibilă și vecinic favorabilă, ne va duce totuși cu bine la liman ?

Depart de mine gândul să compar situația țării mele cu o luntre în voia valurilor. Nu. România a devenit din contră un important centru de gravitate în relațiile dintre popoare, dar aceasta este un motiv mai mult să fim tot mai atenți la realizarea *mijloacelor de siguranță*. Să nu amintesc decât vântul de destrămăre socială și națională care bate dela răsărit.

Contra acestei primejdii care se infiltrează cu o îndârjire necruțătoare nu se poate lupta prea mult cu arme materiale; rezistența cetății ne-o dă în primul rând tăria sufletească a națiunii. Aceasta să nu slăbească

Dela o bucată de vreme încoace, oriunde te-ai afla, orice ai face, auzi pe anumiți indivizi, cari slavă domnului n'au sacrificat nici un fir de păr pentru această țară, și cărora în prezent le merge „foarte bine“, jelindu-se ca niște bocitoare, ca niște cobe, și răspândind în jurul lor numai descurajare și perspective negre pentru ziua de mâine.

Te duci la slujbă să-ți faci datoria, bocitoarea își face apariția.

Mergi pe stradă, bocitoarea se ține după tine. O, mai ales dacă ai aface cu unul care a căzut sau cu altul care nu mai vine la „putere“! Dacă, acolo sus, la cârma statului nu se află *caritabilul său șef*, „singurul om capabil“, s'a mântuit! Țara merge cu pași repezi spre dezastru !

Mă întreb : au toți oamenii tăria sufletească să reziste neinfluențați în rău într'o atmosferă atât de apăsată ?

Cred că nu.

Contra acestei molime, la ce folosesc tunurile ?

Reacțiunea sănătoasă și apărarea contra acestui pericol de descurajare și neîncredere generală, nu se poate obține prin arme. Este o strânsă legătură între atac și apărare. Cel ce se apără are nevoie de aceleași arme pe care le utilizează adversarul : contra a-

vioanelor își trebuie avioane; contra tunurilor, tunuri, și așa mai departe.

Contra sufletelor cucerite de descurajare sau prinse în mreaja utopiilor ne trebuiesc *suflete tari și mai multă bărbăție* în luptă cu greutățile zilei.

Se impune deci o *nouă atitudine sufletească* a națiunii. Și dela cine ar putea să se reverse acest val de încurajare dacă nu dela foștii luptători. Ei singuri au adevărata autoritate morală și energia necesară, pentruca dela ei să pornească împospătarea sufletească așteptată.

Nu armele militarului trebuiesc puse la contribuție, ci alteeva — sufletul lui.

În fața greutăților sau a primejdiilor, mil tarul nu se lamentează, ci acționează direct și imediat.

În mediul actual *avem nevoie de o atitudine militară*. Pentru cei de bună credință, aceasta nu însemnează o atitudine răsboinică.

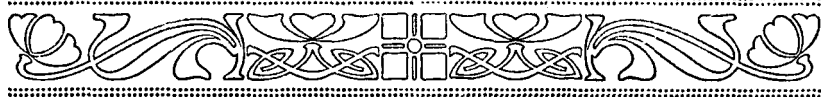
Ștefănescu V. Toma

Căpitan de Rezervă Reg. 8 Inf. Buzău

Fost luptător.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ROSTUL NOSTRU

O fițerimea de rezervă este pârghia de susținere a țărilor în vreme de pace și forța ce îndeasă rândurile de atac, sau apărare a neamurilor în timp de războiu. În stat ofițerul de rezervă trebuie să fie întruchiparea adevărată a cetățeanului conștiu și cel mai reprezentant fiu al poporului din care face parte.

La acest rol suntem predestinați în baza culturii noastre și aceste îndatoriri ne incumbă în urma locului ce deținem în viața socială și ni se impun de funcțiile încredințate nouă.

Noi reprezentăm îndrumarea de fiecare moment a vieții zilnice sub toate aspectele ei. Ținuta ofițerimei de rezervă este absolut determinată pentru stat când se zice că e pace și hotăritoare pentru viitorul unui neam, când se declară pe față că e războiu. Pace și războiu nu sunt două antiteze, nu sunt două noțiuni cari se exclud ci două idei ce evoluează paralel cu o preponderanță evidențiată mai mult sau mai puțin într'un sens sau altul.

Pace și războiu sunt două aspecte mai net definite din ansamblul caleidoscopic al vieții. Iar viața e o luptă continuă cu acumulări și deci inevitabile exploziuni de energii intrinsece. Natura se domină înțelegându-o, iar noi în loc să ne amăgim cu himere, mai bine să încercăm a pătrunde tainele firii.

Intreaga răspundere de prezent și viitor a noastră este. Dar mândria noastră nu este în rolul înalt ce ne este destinat prin forța lucrurilor ci meritul nostru începe abia când trecem în revistă rezultatul real al muncii noastre.

Suntem puși a fi pioneri pe frontul de luptă continuă ce o dă neamul nostru pentru existență. Viața este o licărire de o clipă, a cărei prelungire este existența. Totul este chemat la viață, dar

tul de existență. Noi suntem armata continuă de războiu și de pace. Lupta noastră nu începe și nu se isprăvește, după cum nici existența nu are întreruperi, ci numai diferite forme de exteriorizare.

În noi se reoglindește și prin noi se prezintă neamul nostru cu tot ce are și cu tot ce vrea. Neamul acesta nu poate fi mai mult decât noi înzadar am vrea noi și nici mai puțin decât noi, înzadar ar dori alții. Dar chiar din acest motiv să ne examinăm bine ce suntem, încercând a face acest lucru trebuie să o recunoaștem în mod sincer și cinstit că nu ne putem da seama. Nu ne cunoaștem unii pe alții, nu prea știm multe unii de alții.

Frontul nostru de vreme de pace departe de a fi încheat într'o unitate strânsă se pierde șters în nebulozitatea necunoscutului. Lupta noastră de toate zilele este acțiunea răzleață a fiecăruia în parte, divizată adesea la voia întâmplării. Am rămas fiecare cu ale noastre și ne zbatem numai pentru ale noastre. Dar era eroismului individual s'a scurs de mult. Între fronturile de război și pace este o interdependență organică, se determină reciproc și în mod absolut. Din război am învățat că azi numai o luptă organizată are șanse. În special pe noi românii această învățătură ne-a costat jertfe enorme și totuși nu ne conformăm de loc. Disciplina muncii și conștiința de masă sunt inexistente. În locul lor avem vorbăria ajunsă la apogeu cu improvizări înghetate anume pentru a da cadru personalității noastre, țării îi purtăm interes în măsura care ne servește pe noi, iar Neamul merită toată lauda și respectul nostru întrucât ne aplaudă ca pe omul ales al Providenței, trimis anume că să-i asigurăm fericirea. Și noi, da noi ce facem? Stăm și ne tânguim ca babele. Dar la atâta se mărginește rolul și rostul nostru la clevetiri când e vorba de patrie și la discuții în colț de stradă când e timpul suprem să pornim la îndreptare. Nu. Hotărît nu. Oamenii de luptă, trebuie să fie oameni de faptă. Până azi ne-am lăsat conduși și ciupiți ca oile.

În pace ca în război lupta vieții nu se poate da fără a chema armatele sub drapel. Să dăm viața și sânge deci Uniunii Ofițerilor de rezervă, strângându-ne rândurile pentru a ne afirma și impune rolul nostru hotărîtor în rosturile mari ale Neamului nostru.

Dr. V. German.

7 IUNIE

(Comemorat la București)

INTR'UN entusiasm delirant s'a sărbătorit ziua de 7 Iunie la Ateneul Român. La apelul Uniunii Ofițerilor de Rezervă a răspuns toată suflarea românească din București: militari, civili, asociații culturale, studenți, cercetași și cercetase, sala Ateneului fiind neîncăpătoare.

Cel dintâin a vorbit d-l general *I. Anastasiu*, care după ce mulțumește auditorului amintește momentul emoționant al sosirii în țară a *Regelui Carol II-lea* prezentând acest act național în adevărata sa valoare, ca o consecință firească a logicei și a dreptății. D-l general Anastasiu arată rolul covârșitor al Uniunii Ofițerilor de Rezervă în acele momente, când ea a adunat poporul și a făcut să răsunе cuvântul care însemna voința națională: *Il vrem rege, nu regent!*

Iată încă odată mai mult dovedit rolul ofițerilor de rezervă, cari nu sunt numai rezerva armată în timp de războiu, ci acei ce stârnesc curente sănătoase în timp de pace. Principele Carol la 7 Iunie a săvârșit un act de înalt patriotism înfruntând cu pericolul vieții Sale primejdia spre a fi la 8 Iunie *Regele Carol al II-lea* atât de mult așteptat.

D. doctor *Topa*, citește, în aplauzele mulțimei, următoarea scrisoare, adresată d-lui general *I. Anastasiu* de d. prim ministru *Nicolae Iorga*:

Domnule Președinte,

Pentru a nu se crede că absența mea reprezintă o lipsă de prețuire a frumosului dv. gest de omagiu față de Acela care a adus cu dânsul siguranța și hotărîrea în mersul trebilor Țerii, vă asigur că am înțeles pe deplin sentimentul de unde pleacă manifestația d-voastră.

În jurul persoanei Majestății Sale trebuie să se strângă toți aceia cari înțeleg că numai buna înțelegere între cetățenii României poate să asigure viitorul pe care au voit să l pregătească aceia dintre camarazii d-voastre, cari au stropit cu sângele lor pământul românesc, și că Regele este însuși simbolul viu al acestei solidarități naționale, atât de necesare.

Asociație fără amestec politic, legată prin sfinte amintiri de luptă și sacrificii, străină de orice preocupări de ordine materială, din acelea care scad astăzi nivelul societății românești, d-voastră dați unul din acele exemple de colaborare morală însuflețită de cele mai nobile tradiții pe care noua generație trebuie să le urmeze pentru binele Patriei.

Primiți, vă rog, d-le președinte, asigurarea celor mai bune sentimente și a recunoștinței pentru serviciile d-voastre prețioase.

Președintele Consiliului de Miniștri,
N. IORGA.

Mai vorbește apoi d-l Căp. Nic. Ștefan, invalid de războiu din Constanța, d-l general Butunoiu și studentul Cotiga.

Seria cuvântărilor o incheie d-l general *Rujinschi*, președintele U. O. R. cu următoarele cuvinte :

„Intors din lunga-i și trista-i pribegie, l-am primit cu drag, căci toată suflarea românească îi aștepta de mult.

Ne-a venit atras de dor de țară, de dor nesfârșit de binele ei ; ne-a venit chemat de suflarea românească, căci îi simțeam dorul și lipsa.

Și de când a venit tot printre noi a fost, s'a îngrijit de toate, cu toată înțelepciunea și vigoarea

tinereții; a făcut apel la împăcare, pentru liniștea țării și a chemat pe toți la muncă rodnică și cinstită.

A trecut de atunci un an de frumoase fapte și îndrumări, un an de mari nădejdi în viitor. Și azi, ca și altă dată, Uniunea ofițerilor de rezervă, acest stâlp puternic al țării, această adevărată rezervă de vremuri grele, își exprimă nesfârșita dragoste către iubitului Rege și îl asigură că va sta neclintită strajă la datorie, datorie sfântă de a face zid în jurul Lui și de a păstra cu orice jertfă patrimoniul dobândit cu atâtea sacrificii.

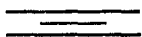
U. O. R. îi dorește o domnie lungă și fericită, o domnie glorioasă spre fericirea țării și a neamului. Ea roagă pe M. S. a avea toată încrederea în ofițerii de rezervă, căci ei sunt soldații credincioși, pe cari poate să se bizue și care vor răspunde oricând „prezent” la orice chemare.

Din toată inima să strigăm : Trăiască Majestatea Sa Carol al II-lea“.

După un ales program artistic Ofiterii de rezervă, cu basca cea nouă pe cap, urmați de toate asociațiile cu steagurile lor, au defilat în fața *M. Sale Regelui Carol II.* M. S. a primit defilarea jos din poarta palatului, având lângă Sine pe Marele Voevod Mihaiu. În urmă o delegație a U. O. R. a prezintat Majestății Sale albumul comemorativ al uniunii.

M. S. Regele emoționat mulțumește în aplauzele mulțimei care rupe cordoanele spre a fi mai aproape de Acel ce întruchipează azi toată tăriia și nădejdea noastră.

Seneca.

M. S. Regele Carol II

de Prof. Victor G. Cădere.
dela Universitatea din Oradea-Mare.

In palatul din calea Victoriei, unde M. S. Regele Carol al II-lea a readus reședința regală, este o frumoasă bibliotecă cu mii de cărți interesante... Alături două săli mai mici, de unde diverse volume noi, hărți, documente, arată că Cineva le cercetează mereu: o viață nouă și puternică se răsfășează din aceste vrafuri mereu răscolite de un Cercetător neobosit.

O atmosferă caldă și spirituală te învăluie când pătrunzi în această parte a palatului... de altfel singura care a scăpat de incendiul de acum câțiva ani!

Simți cum aici munca este în cea mai mare onoare. O atmosferă mistică de lucru... de imbolduri spre mai bine, de curaj, învăluie pe oricine pătrunde aici...

O religie a muncii și a dreptății scoboară de pe învechitele rafturi, prinse în stâlpi groși de lemn, în aceste săli unde Carol I a muncit pentru închegarea României, unde Regele Ferdinand a pus temelia Unității Naționale și unde Regele Carol al II-lea, chemat să desăvârșească și să consolideze opera marilor Săi înaintași, lucrează neobosit pentru binele obștesc.

La acelaș birou, la care altă dată lucra Regele Carol I, astăzi stă cu aceiași râvnă Regele Carol al II-lea. Aici, în această impresionantă atmosferă vin sfetnicii Săi să-l raporteze despre munca și mai ales despre rezultatele muncii fiecărui departament.

Am înțeles foarte bine de ce tânărul nostru Rege, care este un mare păstrător de datini, nu vrea să schimbe nimic din aceste săli sfințite, prin munca și jertfa predecesorilor Săi...

Căci Regele nostru nu se oprește la micul rezultat al unui efort momentan... nu este partizanul improvizației dăunătoare. Dânsul cere sfetnicilor săi efortul îndelungat, continuu chibzuit și rodnic, care este un adevăr salvator.

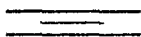
Regele Carol al II-lea este cugetătorul, care apreciază munca așa cum o descrie Charles Péguy: nu ca rezultatul „unor discuțiuni extraordinare, minunate și pline de neprevăzui, ci mai ales ca un efort constant, modest, lent, molecular... definitiv“.

De sigur rezultatele vor apare treptet, treptat... Munca depusă de Rege va fi încoronată de cel mai frumos succes, cu anii... Și când vremea va cerne albul ei pe fruntea Regelui Carol al II-lea, atunci munca Sa de astăzi va da cea mai mare strălucire Domniei Sale. Domnie de muncă constructivă și de ridicare a poporului românesc!

Exemplul Său trebuie să fie pildă tuturor; cu încredere și voie bună fiecare să muncească în cadrul atribuțiilor sale... Greutățile să nu îngrijoreze pe nimeni, atâta vreme cât sus stă această splendidă energie!

Sunt unii pe cari îi cuprinde câteodată descurajarea, fie pentru că nu văd rezultatele imediat, dar mai cu seamă pentru că unii și alții critică cu înlesnire ori și ce sfortare. Acest negativism... de altfel puțin primejdios... să nu influențeze pe nimeni.

În această privință îmi amintesc de vorbele spuse odată de Regele nostru, când era Principe Moștenitor: „La mărul care nu rodește nu dă nimeni cu bățul“... Această lozincă regală să fie îndemn pentru toți oamenii de bine, cari prin munca lor vor sta, întotdeauna, în sprijinul operei grandioase de consolidare națională, pe care o întreprinde M. S. Regele Carol al II-lea.

REGELE ȘI ARMATA

de: Prof. Victor G. Cădere.

Firele cari leagă pe Rege de armata Sa sunt, unele văzute, pe înțelesul tuturor, iar altele tainuite, însă nu mai puțin puternice, și profunde.

Legătura Regelui cu oastea rezidă formal în textul constituțional, care face din El „capul puterii armate” însă aceasta nu este totul, pentru că armata reprezintă înaintea de orice o mare încheiere sufletească, care cere să fie animată și stăpânită.

Armata de astăzi nu este „profesională” numai; adevărata ei jînță în vremuri de primojdie este dată de întreaga Națiune, mobilizată pentru efortul cel mai mare.

Ori, conducerea în aceste condițiuni, trebuie să fie în mâinile unei persoane, care prin tradiție are obișnuința comandei și care se identifică în cel mai înalt grad cu Națiunea pe care o conduce.

Dacă o lungă linie de strămoși străluciți ușurează Regelui conducerea, coeziunea sufletească cu poporul său, cu armata, se întărește prin fapta personală a Suveranului.

Această strânsă legătură a fost realizată complet în cel de al treilea Rege al României, cu M. S. Regele Carol II, născut și crescut în mijlocul poporului românesc.

Cu câtă mândrie și duiosie proclama la 3 Octombrie 1893 Regele Carol I:

„Un prinț născut pe pământul României, crescut în mijlocul Națiunii, peste care înti'o zi este chemat să domnească, va fi legătura cea mai puternică între Dinastia mea și această scumpă țară, căreia de douzeci și șapte ani i-am consacrat sufletul și cugetarea mea”.

De asemenea, cu ce înalt simț al realității vorbea Regele Ferdinand, atunci când adresându-se Principelui moștenitor Carol, îi spunea între altele, că: „Intrat ca toți vlăstarii din Casa noastră în nobila carieră a armelor, ea este Școală pentru Tine. . . din ce în ce se va lărgi câmpul Tău de activitate; până ce la urmă vei fi chemat și Tu odată să conduci o țară întreagă“.

Și tocmai această dorință a celor doi mari Regi se împlinește astăzi în persoana Regelui crescut în mijlocul poporului, cunoscut și iubit în toate colțurile țării. Principele moștenitor de erii, Regele de stăzi este un animator pentru armată al cărei conducător constituțional și sufletesc este.

Fondator și organizator al vânătorilor de munte, pe cari în șapte ani de comandă, i-a desvoltat dela un batalion la un corp de armată; organizatorul aviației, modernizând marina, dând toată atențiunea desvoltării tehnice a armatei moderne, Regele a câștigat prin fapta Sa încrederea și devotamentul oștirii.

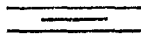
Șef al întregii Națiuni, ochiul Său privește în deaproape întărirea și înzestrarea armatei, care este manifestarea exterioară a forței naționale — nu pentru scopuri agresive — M. S. Regele a spus-o în două ocazii deosebite: la serbarea centenarului armatei și la congresul aviației civile internaționale,—ci pentru afirmarea drepturilor poporului românesc.

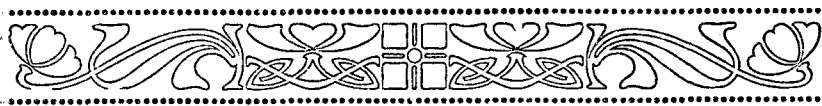
În cadrul Statului, armata se găsește astfel în rolul său firesc, iar Regele, care este și conducătorul firului politice externe, poate armoniza mai bine ca oricine interesele țării în împrejurările internaționale.

În raporturile dintre state, chiar prietenia este un sprijin reciproc de forțe; legăturile foștilor aliați, care mai durează încă, sunt prin forța ce reprezintă, un principiu salutar de pace.

În sistemul european creat prin tratatele de pace, România a trebuit să-și caute aliați; în aceste alianțe ca și în cazul când am rămânea singuri, factorul decisiv este puterea noastră armată alături de concentrarea tuturor forțelor noastre naționale.

Acest raport de forțe, acest echilibru, interior mai întâi, între Națiune și armata sa, exterior apoi între Națiune și alte popoare, raporturi cari fixează locul României între celelalte țări, nu pot fi mai bine înjghebate și stăpânite decât de Rege, care în persoana sa întrunește unitatea armonică, creatoare și conducătoare.

P A C E !

Iată un titlu care s'ar părea că trebuie să nu figureze într'un buletin al foștilor luptători. Și cu toate acestea credem că nimeni mai bine ca cei ce au făcut războiul nu știu ce înseamnă pacea. Problema dezarmării ni se pare că nu e pusă bine; căci înaintea oricărei dezarmări, este necesară o *dezarmare morală*. Iar dezarmarea morală presupune un fascicol întreg de virtuți sufletești individuale și colective. În locul aceluia *Homo homini lupus*, pomenit de camaradul Atanasiu, omenirea trebuie să ajungă dacă nu la *homo angelus*, cel puțin la *homo amicus*.

Americanii, cu practicismul lor, au propus între alte soluții de dezarmare morală și pe cea a „*serviciului universal*“, adică să se voteze o lege în toate țările după care în timp de războiu toți să intre în foc, să nu mai fie cu alte cuvinte *chiulangii*. Expresia e prea românească pentru a nu o întrebuița aici ca expresie a adevărului, cu toată trivialitatea ei.

Cei ce au fost în foc și au primit luni de zile moartea în față, văd azi după războiu că tocmai acești cavaleri ai Iașiității măresc numărul patrioților de paradă. Și să nu ne mirăm că la timpul său, ei vor striga mai înverșunat: *vrem războiu!* Americanii cred că în ziua când nu vor mai fi profitori ai războiului, pacea va fi asigurată. Numai că aceasta este numai o latură a sufletului omenesc. Complexitatea sufletească, individuală și colectivă, ascunde în sine mai multe motive de războiu decât ni se pare. Iată pentru ce credem că problema păcei trebuie îmbrățișată în totalitatea sa, spre a putea fi rezolvată.

Fidac-ul a organizat un concurs punând de tratat chestiunea: *Cum se poate asigura pacea mondială?* Iar în ultimul număr al revistei *Fidac*, se publică cel mai bun răspuns, al d-lui *Gabriel Paradis*, membru în uniunea orbilor de războiu din Franța. Iată dar că au drăptate Americanii; a trebuit să vină un orbit de războiu ea să găsească soluțiile păcii. Domnul *Paradis*, al cărui nume s'ar părea că l-a destinat să vorbească de pace, a trebuit să treacă prin *infernul* războiului, ca să mediteze asupra mijloacelor păcii. D-sa propune realizarea unui organism internațional, cu sediul la Geneva care să studieze și să difuzioneze ideile pacifiste în toată lumea. Prinurmăre iată-ne ajunși la formula, pe care cel ce semnează aici, de ani de zile o propagă: *Dezarmarea morală!*

Departă de noi însă gândul de a ne gândi la o dezarmare materială atâta vreme cât dezarmarea morală este atât de departă încât aproape se confundă cu o chimică. Mai ales noi Românii, gata ori când pentru gesturi largi, deschiși la inimă și entuziasmați pentru orice înfrățire cu vecinii, am fi prea naivi dacă n'am vedea arsenalul sufletesc, tot mai încărcat al vecinilor noștri.

D-l *Paradis* propune între altele: d-strugerea prejudecăților de rasă, cari divizează lumea; d-strugerea ideii că: *va fi totdeauna războiu* cea ce nu e dovedit — sau că *nu va mai fi războiu* — ceace nu e evident și deci ne scutește de a mai gândi la o pace mondială.

Aceste idei trebuiesc repetate până se infiltrează în sufletul generațiilor cari vin. Războiul *ofensiv* este imoral și criminal, iată ce trebuie să răsune în toată lumea. Copiii trebuie să capete oroare de războiu și pentru aceasta vor fi purtați prin muzeele cu rămășițele războiului, cu fotografiile dezastrului și al mutilărilor, etc.

Dar și d-l *Paradis* distinge între războiul ofensiv și defensiv. Acesta din urmă e motivat, e moral și se bazează pe cea mai nobilă virtute omenească: *sacrificiu*. Până când interpenetrarea sufletească mondială nu se va realiza definitiv, până ce nu ne vom cunoaște unii pe alții, desigur că va rămâne războiul.

Pentru noi războiul a avut totdeauna această față: Noi totdeauna am stat de sentinelă, am oprit năvăliri, ne-am apărat *nevoile* și *neamul*. Aici stă și explicarea psihologică a generozității românești: azi suntem gata cu toată sinceritatea să uităm tot răul secular ci ni l-au făcut alții.

Lacordaire spunea că : Orice războiu de eliberare este sfânt ; orice războiu de opresiune este blestem. Iar *Chateaubriand* striga : Anatema victoriilor câștigate nu pentru apărarea patriei și cari nu servesc decât vanitatea cuceritorului.

Orice om obiectiv care citește trecutul neamului românesc, va vedea că toate luptele noastre au fost lupte de sacrificiu și pentru drept și libertate.

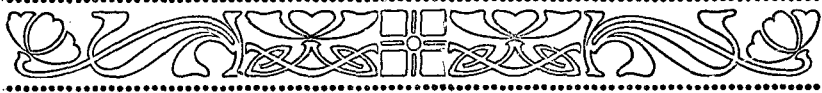
Iată însă că Germania, Ungaria și toți luvinșii de eri, motivează azi cu aceleași motive eventualitatea unui alt războiu. Ei se simt nedreptățiți și partea tristă este că mai sunt naivi cari să-i creadă. De unde Germania pornise la marele războiu cu vanitatea cuceritorului, cu prejudecata superiorității de rasă, azi vrea revanșa celui nedreptățit.

Să fim dar atenți și să nu ne jucăm cu probleme cari de multe ori se rezolvă fără voia noastră.

Ca ofițeri de rezervă să fim gata a răspunde la chemarea Regelui Carol II, care cași noi este însuflețit de aceleași nobile gânduri de pace, dar care știe că trebuie să fim vecinic gata de luptă.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Seneca.

Fabula dezarmării

(prelucrare după Ianot)

de GEORGE BOTA

Cumătra vulpe tot sărind,
O labă rău și-a înțepat;
Dar tot umblând și dibuind,
Găsi 'ntr'un colț pe vinovat.
Un biet ariciu făcut colac
Și ferecat în spinii săi.
Cumetrei i-ar fi fost pe plac
Să mi-l znopească din bățai,
Dar nu 'ndrăznea de ghimpii lui;
Și atunci se puse pe muștrări:
— „Cum nu ți-i milă, hai, să-mi spui,
Să nțepi tu lumea pe cărări?“
— Cumătră zău mă crede
Că vina nu sunt eu,
Te-ai înțepat se vede
Călcând pe mine greu!
— Dar ce, nu pot pe drum să trec —
Răspunse vulpea — nu-i ertat
De un nebun și de-un zezec
Să iasă lumea la plimbat?!

*Apoi lăsând-o rai domol
Cu glasul meșter prefăcut,
Ariciului străns mototol
li zise: — N'ar fi mai plăcut
Să ne 'mpăcăm odată frate!
Să ducem viața noastră 'mpace
Hai, lasăți ghimpii la o parte
Să te sărut oricând îmi place!*

*Atunci ariciul înțelept
Și cunoscând al ei sărut:
— Să-ți spun cumătră și eu drept:
La pace m'am gândit de mult,
Și ca să pot și eu cu dor
Să te sărut, să te mângâiu,
Cumătră dragă te implor
Aruncă-ți colții mai întâiu!*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

De ziua Eroilor

In această sfântă zi când se serbează ziua Eroilor Uniunea Ofițerilor de Rezervă secția Bihor precum și Uniunea Foștilor Luptători Regionala Oradea, prin graiul meu ține ca o sfântă datorie ca și în acest an, după cum și în anii precedenți, să aducem prinosul nostru de recunoștință într'o pioasă reculegere, martirilor neamului românesc, cari prin puterea sacrificiului și jertfele ce au adus pe altarul Patriei, ne-a dat putința să vedem înfăptuit visul de aur al întregului popor ce se vedea strâns laolaltă în hotarele aceleiași Țări, după cum unitatea etnică și dreptatea o cerea.

Spiritul de jertfă și sacrificiu al eroilor naționali, cari au înfruntat cu bărbăție toate chinurile închisorilor și schingiuirilor, murind moarte de martiri, trași pe roată, sau în spânzurători, cum și acelor 800.000 de eroi cari în marele războiu și-au oferit neprecupețit viața și sângele pe altarul Patriei, rămâne cea mai frumoasă pildă pentru conștiința națională a poporului român, câștigându-și astfel un loc de frunte în viața celorlalte popoare.

Tot din aceste jertfe și sacrificii ale eroilor naționali s'a făcut gloria ostașului român scoțându-se dovada că pe lângă că suntem un popor tolerant și îngăduitor, atunci când Patria are nevoie de brațele, sângele și viața noastră, o oferim cu plăcere și ne facem datoria cu deplină conștiință și cu toată convingerea a omului conștient de menirea lui.

Generația de astăzi și mai cu seamă noi foștii luptători de toate gradele, suntem acei cari trăind mărețele timpuri, când se cerea nu numai sacrificiul, dar și mult curaj și nădejde, noi cari

am văzut murind sub ochii noștrii pe cei 800.000 eroi, foștii noștrii camarazi, noi, cari am avut norocul să scăpăm teferi din marile războaie, avem o datorie mare și sfântă de împlinit, aceia ca să păstrăm, să consolidăm și să muncim din răzputeri pentru ca patrimoniul câștigat cu atâta jertfă, scumpa noastră Românie de azi, să înflorească, să se întărească și să progreseze.

Tot ca sfântă și mare datorie a noastră este ca pe văduvele și orfanii celor morți pe câmpul de glorie cum și pe invalizi, mărturiile cele mai palpabile ale eroismului și jertfei românești să-i îngrijim, să-i ajutăm și să le dăm toată cinstea și tot sprijinul ce le trebuie, pentru că suntem datori a o face atât ca foști camarazi cât și ca români.

O țară se poate constata că este sau nu civilizată, după felul cum își cinstește eroii și urmașii acestora.

Faptele mărețe ale eroilor neamului, sunt înscrise cu litere de aur în istoria Țării, iar în sufletul fiecăruia din noi, trebuie să fie săpate adânc și neperitor.

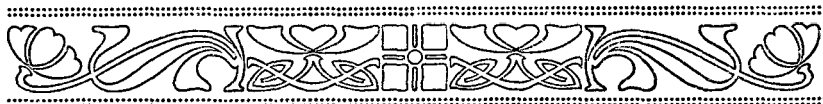
La altarul bătrân și sfânt al neamului, se face educația sufletească al tinerei generații, la acest sfânt altar găsește tânăra generație atâtea exemple vii de măreață îmbărbătare, de adevărat curaj și eroism, care sădite încă din frageda copilărie se va desvolta și crește și numai astfel putem nădăjdui în brațul soldatului român, în curajul lui și puterea lui de sacrificiu.

Din exemplele de vitejie ale eroilor neamului, se îmbărbătează tânăra generație și își oțelește sufletul.

Generația de astăzi a avut cea mai fericită epocă de a vedea înfăptuit visul de aur, dar tot ea este generația de muncă și sacrificiu, fără drept de odihnă, care trebuie să consolideze și să înflorească patrimoniul ce ni s'a lăsat de eroii neamului.

În această sfântă zi trebuie să ne ridicăm cu sufletul la măreția faptelor eroilor naționali, să ne legăm în fața lui Dumnezeu și a Patriei că în fiecare din noi se va găsi în tot momentul, în toate ocaziunile și în tot locul un vrednic urmaș al marilor noștri eroi naționali, vrednic de origina noastră Daco-Romană, iară noi foștii luptători și ofițerii de rezervă îngenunchind pe mormintele voastre sfinte, de care Țara este plină dela un cap la altul, jurăm că în ori ce moment vom fi gata a ne face datoria ca și voi eroii neamului, iar pe copiii noștrii, generația ce se ridică, îi vom crește în calea sfântă ce voi ați urmat-o, căci numai așa vom simți că ne-am făcut pe deplin datoria.

Victor N. Stănescu.

DE PE FRONT

Abia sosise la escadrilă locotenentul L. plin de entuziasm și dornic de lucru. Maiorul comandant chiar de a doua zi l-a trimis cu un Farman metalic pilotat de plutonierul *Ciceiu*, ca să-și recunoască sectorul. Noul observator venea însă dela o școală din câmpie, iar noi eram în munți, unde și atmosfera era tot atât de variată și accidentată cu și terenul. Cicein însă era un pilot de mâna întâia și cunoștea sectorul bine. Aparatul metalic era rezistent și ducea la greutate. Locotenentul L. deși cu harta înaintea sa nu prea ghicea unde se găsește și ar fi ajuns poate la Marea Neagră, dacă Cicein nu s'ar fi întors înapoi fără să mai aștepte comanda observatorului.

Deodată un nor negru ca noaptea învălue sectorul în drumul avionului. Aparatul era obligat să treacă prin nor. Pilotul nu-și vedea mâna iar aparatul era scuturat ca o barcă pe cea mai înfuriată mare. Când au eșit din nor, Cicein se întoarce să vadă ce-i face observatorul. Acesta însă nicăiri și nici mitraliera!

Doamne! a căzut sau s'a înălțat la ceruri? Când se uită mai bine, zărește o mână strânsă de carlingă. Era observatorul care făcea acrobație fără voe. Fusese aruncat afară de furtună și atârna în vânt. Cicein întinde mâna, îl apucă de ceafă și cu greu revine în carlingă la postul său! A doua zi regimentul din tranșee a găsit mitraliera căzută din nori, dar locotenentul L. nu s'a mai văzut pela escadrilă. Era ultimul său sbor. Se săturase de impresiile de pe front.

* * *

Locotenenții Darian și I. doboriseră cu Farmanul un aparat de luptă nemțesc. Era ceva rar. Darian era un excelent observator, cu ochiu de marinar și-a meritat pe drept *Mihaiu Viteazul* și *Croix de Guerre*. I. însă, dupăce s'a văzut pe piept cu cele două mari decorații, nu prea mai vrea să sboare. Eu eram mai mare pe aerodrom și aveam grijă ca aparatele să fie gata de plecare. Cum se făcea însă, nu știu, dar aparatul lui I. cum plecam de la hangare se defecta și nu mai putea sbura. Intr'una din zile necăjit, fiindcă ajunseserăm alții cai de bătae, ca să mă răzbun, i-am trântit lui I. următoarele versuri :

De când *Mihaiu* ai căpătat
Și porți pe piept *Croix de Guerre*
Drăguțul tău de aparat
Il văd mai rar, mai rar pe Ceriu.

* * *

Un camarad, bun pilot dar și bun de gură și-a scris pe aparatul său — un Farman metalic — cuvintele: *Obor-Gara de Nord*. Cum însă amicul era și cel mai bun bărbier — adică povestitor de aventuri — i-am recomandat următoarele :

Obor-Gara de Nord
Ai scris pe aparat!
Mai nimerit socot:
Ras, tuns și frezat!

* * *

Aviatorii au ceva dintr'ale vânătorilor. Se înțelege că e destulă primejdie să zbori numai cu avionul, mai ales pe front, unde treceai dintr'o încadrare într'alta a bateriilor inamice. Aparatul, chiar dacă nu este atins de obuze, totuși joacă și trosnește din încheeturi.

Erau totuși printre zburători mulți cari povesteau cu lux de imaginație lucruri văzute și nevăzute, trăite și netrăite. Unul se coboară din avion sărind și strigând că a doborât un avion inamic, căzut în poiana Lepșea.

Comandantul l-a trimis imediat să-l fotografieze spre a-l controla. Când s'a făcut dezvoltarea clișeului, ghinionul observatorului nostru fu că avionul care figura pe clișeul său, fusese fotografiat de vreo trei zile de către observatorul Lucy.

Iată ceace ne-a determinat pe noi să atârnăm de un copac lângă popotă un briciu mare de lemn și un clopot. Cum începea unul să treacă la povești eroice, trăgeam clopotul și tăcea. Cel care-i persifla mai des pe *bărbierii* noștri era *Papi Choley* comandantul unei escadrale vecine.

Seneca.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ecouri din Bihor.

Scoala de Jandarmi

Printre instituțiile de cultură ale Bihorului, școala de jandarmi putem spune ca și-a îndeplinit cea mai frumoasă misiune. Ea face cinste și armatei și administrației românești, fiind un focar reprezentativ aici la granița de apus.

Jandarmul zilelor de azi, jandarmul timpurilor de civilizație, trebuia să-și aibă școala sa. Noi cari am urmărit de aproape mer-sul școalei de jandarmi, cari am contribuit chiar cu modestele puteri, ne dăm seama mai bine de valoarea școalei de jandarmi din Oradea. Norocul acestei instituții a fost și corpul de elită al ofițerilor și al profesorilor săi.

Am asistat la serbarea de sfârșit de an și mărturisesc că am rămas mai mult decât surprins de aceea ce poate face energia românească bine organizată și bine condusă. Atmosfera sufletească, spiritul nou în care este crescut jandarmul în această școală, ne face să nădăjduim tot mai mult dela ea.

La această serbare a venit din București prin văzduh, adus de simpaticul și îndrăznețul aviator căp. Rusescu, d-l general C. Dumitrescu, inspectorul general al Jandarmeriei. Cu trenul sosiră și d-nii ofițeri din statul major al jandarmeriei Locot.-Colonei Iacob Filip, Lambriu, Panaitescu și maiorul Praporgescu.

Intreaga garnizoană a fost reprezentată prin d-nii generali C. Eliade, Gr. Aricescu, coloneii Totirescu, Popescu Corbu, Șiara, N. Pop. Iar ca reprezentanți ai autorităților civile d-nii Dr. Andreiu Ilie, primul președinte al Curții de Apel, consilierii Niciu,

Dumitriu, Judecătorii Atanasiu (președinte), Babic, Popovici, profesorii Bota George, Tacian, etc.

După serviciul religios, vorbește părintele Pățaș, dând sfaturi elevilor.

D-l Colonel Topor, comandantul școlii de jandarmi, un brav și însuflețit militar, căruia i se pot aduce laude pentru munca depusă, citește ordinul de zi și împarte premiile absolvenților merițoși.

În urmă vorbește cu multă însuflețire și pătruns de menirea jandarmului într'un Stat civilizat, d-l general Șerb Miron, inspectorul școlii

Iubiți Camarazi!

Azi, când sărbătorim ziua încheierii anului școlar 1930/31, ni se prezintă un eveniment de o deosebită importanță pentru școlile de jandarmi. Este prezența Domnului General, Inspector General al Jandarmeriei.

Domnule General!

Prin venirea D-vs. la Oradea, pentru a inspecta școlile de jandarmi și pentru a asista la serbarea încheierii anului școlar, ni se împlinește o sinceră dorință de a Vă vedea în mijlocul nostru, pentru a Vă arăta produsul muncii noastre, dezvoltate în decursul anului expirat pentru pregătirea sufletească și profesională a elevilor din școlile de jandarmi.

Domnule General!

În numele meu și a camarazilor mei, ofițeri și elevi, Vă rog să primiți cele mai respectuoase mulțumiri, pentru interesul ce-l arătați școlilor prin satisfacerea dorinței noastre, de a ne onora cu prezența D-vs.

Noi, cari avem cinstea de a funcționa ca conducătorii, îndrumătorii, și educătorii elevilor, Vă făgăduim, că vom depune, în viitor, ca și în trecut, tot zelul și toată puterea noastră de muncă, pentru a forma din elevii, încredințați nouă, jandarmi cu cunoștințe temeinice profesionale, jandarmi serioși, conștiincioși și iubitori de ordine, jandarm pătrunși de simțul datoriei și de cele mai curate sentimente de dragoste și iubire pentru TRON, PATRIE și NEAM, iar din partea elevilor Vă rog să primiți sfânta făgăduința,

că vor depune toată bunăvoința și străduința, pentru a pune în aplicare, în mod serios, conștiincios și cinstit, cunoștințele câștigate la școală, în serviciul practic la teritoriu.

C a m a r a z i !

Cu această sfântă făgăduință să strigați cu toții, împreună cu dascălii voștri:

„Să trăiască Domnul General Dimitrescu Constantin, Inspectorul General al Jandarmeriei, iubitul nostru șef.

Ura ! Ura ! Ura !

I u b i ț i E l e v i !

Cu ziua de azi terminându-se cursurile și încheindu-se anul școlar, înainte de plecarea voastră de la școală, vreau să vă spun câteva cuvinte de adio, vreau să vă dau unele sfaturi și câteva îndrumări, cari se vă servească calauză în excutarea serviciului la teritoriu.

Programul general de învățământ, în anul școlar, prin care ați trecut, a avut o dezvoltare destul de mare, timpul de care ați dispus a fost relativ scurt, mai ales pentru școala elevilor aspiranți, totuș prin interesul deosebit și prin munca serioasă și încordată ce ați depus-o, rezultatele constante la examene sunt foarte mulțumitoare

Bagajul cunoștințelor voastre, cu care plecați de la școală, este suficient, pentru a putea face față grelelor îndatoriri, ce vă așteaptă în serviciul practic la teritoriu.

C a m a r a z i !

Acum, după terminarea cursurilor și după plecarea voastră la unitățile, de unde ați fost trimiși la școală, urmează partea cea mai importantă a activității voastre, pentru atingerea scopului urmărit prin frecventarea școalei, adică: *punerea în aplicare a cunoștințelor câștigate la școală, în mod serios, conștiincios și cinstit, în serviciul jandarmeresc la teritoriu, dar mai ales la secții și posturi*.

Aceasta este prima și *cea mai esențială condițiune*, pe care trebuie să o îndepliniți, și fără care toată munca voastră, ce ați depus-o la școală, *este zero și nu va aduce nici un folos real*.

C a m a r a z i !

Până acum cât ați stat ca elevi la școală, toată activitatea voastră s'a desfășurat, așa zicând, în fața superiorilor și a profesorilor voștri. Micile greșeli ce le-ați comis din neștiință sau neglijență, au fost imediat observate, reprimare și îndreptate, fără ca ele să aibă urmări mai serioase, fără ca ele să sufere prestigiul vostru sau al instituției din care faceți parte, cu un cuvânt toate aceste greșeli au rămas în interiorul familiei voastre, care era școala.

Până acum, cât ați stat la școală, fiind ocupați de dimineața până seara cu cartea, noi, profesorii și educătorii voștri, am avut prilejul de a vă vedea, de a vă observa și a vă judeca mai mult după calitățile voastre intelectuale.

C a m a r a z i !

De acum înainte, trecând la viața practică, situația voastră să schimbe cu totul.

De acum înainte va trebui să arătați în primul rând *valoarea calităților voastre sufletești*, trebuie să dovediți lumii și superiorilor voștri, că aveți voința tare și caracterul tare, pentru a putea pune în aplicare, cunoștințele câștigate la școală, în mod serios și cinstit și numai în interesul obștesc și în interesul instituției noastre.

C a m a r a z i !

Cinstea este o datorie sfântă a oricărui jandarm.

Jandarmul n'ar putea fi o pildă frumoasă și un bun povătuitor al cetățeanului, dacă dascălii jandarmului, adică reangajații n'ar fi oameni corecți și cinștiți.

Cine vrea să aibă autoritate morală, cine vrea să ridice pe alții sufletește, trebuie să fie el însa-și neatins și tare în calitățile sale sufletești.

Cu un caracter tare vom progresa și vom înfrunta toate greutățile, ce le-am întâmpina, chiar dacă sunt oareși cari lipsuri în calitățile intelectuale.

În primul rând vine deci *cultivarea și întărirea calităților sufletești* și numai în al doilea rând cartea și știința, care să poată dobândi chiar de oameni ticăloși și slabi ca caracter.

C a m a r a z i !

Cinstea este temelia meseriei noastre; ea se bazează pe dreptate și nepărtinire.

Unde domnește favoritism, unde se comit abuzuri de putere, unde se mituește, unde se fac concesiuni și compensațiuni rușinoase, acolo nu poate fi vorba de o muncă corectă și cinstită.

Lumea de la țară așteaptă de la un jandarm, mai mult ca de la ori și cine, ca el să fie un om cinstit și socotește, când vede jandarmul, că haina, ce o poartă, îmbraca pe un om de onoare.

Uniforma jandarmului este deci o cheazășie de cinste și de onoare, o podoabă, de care se poate mândri ori și ce jandarm.

Jandarmul, dar mai ales reangoșatul, are deci o mare răspundere față de aceasta încredere, și anume răspunderea de a păstra curată și neatinsă haina jandarmului român.

C a m a r a z i !

De acum înainte toate faptele bune sau rele, ce le-ați săvârșit în calitatea voastră ca ofițeri și agenți de poliție, vor fi observate și urmărite cu cea mai mare atențiune de către întreg publicul, dar mai ales de către străini.

Toate greșelile, ce le-ați comite, cu sau fără de voe, în executarea serviciului practic, vor ajunge imediat la cunoștința publicului mare, iar urmările faptelor rele cad nu numai asupra voastră, ci și asupra instituției din care faceți parte, prin ele a-ți suferi nu numai voi, ci și persoanele, în dauna cărora a-ți comite aceste fapte.

În funcțiunea voastră ca ofițeri și agenți de poliție, legea vă dă drepturi însemnate; vi-le dă însă numai și numai pentru a fi folositori societății.

În executarea acestor drepturi, adică în executarea serviciului jandarmeresc, în aplicarea polițiilor, în descoperirea și urmărirea infractorilor, va trebui să procedați totdeauna cu chibzuială, cu răbdare, cu bunăvoință, cu tact și cu blândețe.

În serviciu, și în afară de serviciu, conduita voastră să fie înțeleaptă, demnă, bărbătească și militărească.

Fiți mândri, că puteți face parte din frumosul corp al jandarmeriei și arătați prin o ținută corectă și ireproșabilă, că sunteți vrednici de a fi numiți jandarmi români.

În tot timpul serviciului vostru și la toate ocaziunile, când luați contact cu populația, să-i dați toată cinstea cetățeanului, de

orice religie sau naționalitate ar fi el, și să respectați drepturile, ce i-le dă legea.

Fii buni sfătuitori al cetățeanului.

Nici odată să nu vă pierdeți răbdarea și nici când să nu vă făliți cu puterea, ce o aveți față de dânsul prin lege.

Nici odată, ori cât de mare ar fi greșala, ce ar comite-o un cetățean, nu aveți dreptul să-l bateți, sau să-l înjurați, căci o astfel de faptă constituie un abuz de putere.

Să vă împrieteniți numai cu oameni buni, cinstiți și iubitori de ordine.

Feriți-vă și dați pe mâna judecătorului pe aceia, cari prin idei răsvrătitoare ar încerca să turbure sau să primejduiască ordinea și liniștea în Țară.

Feriți-vă de beutură.

Beutura turbură mintea.

Beutura distruge sănătatea omului, înjosește pe ori-ce om, dar mai ales jandarmul, care este chemat de a stărpi beția și a urmări pe oamenii bețivi.

Beția duce la neînțelegeri, la bătăi, scandaluri și la alte fapte rele, cari vă compromit înaintea lumii și aduc rușine nu numai asupra acelora, cari s'au îmbătat, ci și asupra celorlalți camarazi și asupra întregii instituții, din care fac parte.

Un om bețiv este nevrednic, de a purta haina jandarmului.

Păstrați buna camaraderie.

Iubiți-vă unii pe alții, dați-vă reciproc mână de ajutor în momente critice și trăiți în bună armonie cu camarazii voștri.

C a m a r a z i !

Acestea sunt frumoasele însușiri, cari trebuie să vă călăuzească în întreaga voastră viață.

Numai cu asemenea însușiri veți putea face față grelelor îndatoriri, ce vă așteaptă, numai cu asemenea însușiri ve-ți fi respectați și iubiți de toată lumea.

C a m a r a z i !

Acesiea sunt sfaturile, pe cari țineam să vi-le dau acum, înainte de plecarea voastră de la școală, cari sfaturi conțin principiile fundamentale, după cari va trebui să vă conduceți pas cu pas în toate acțiunile voastre, sfaturi pe cari să le propagați în mijlocul

populației și în rândul camarazilor voștri dela teritoriu, sfaturi pe cari vi-le dau cu toată dragostea părintească, în interesul vostru, în interesul obștesc și în interesul instituției noastre, pe care o servim cu un neclintit devotament.

Nu mă îndoesc, că veți ști să le păstrați acestea sfaturi cu sfințenie în inimile voastre.

Și acum camarazi, ca și totdeauna în momente solemne, gândul și sufletul nostru să fie îndreptat către Augustul nostru Suveran.

Să-i dorim din adâncul sufletelor noastre sănătate, domnie lungă și fericită, ca a înțeleptului Rege, a cărui nume îl poartă; să-i dorim o domnie glorioasă, ca a Marelui său părinte.

Cu această sinceră dorință să strigăm cu toții, cu cea mai puternică însuflețire:

„Să trăiască MAJESTATEA SA REGELE CAROL II*.
URA! URA! URA!

D-l general C. Dumitrescu venit pe curata cale a aerului, a fost mai mult decât inspirat în cuvântarea sa. D-sa dovedește că înțelege rostul și menirea acestei instituții în cadrele unei țări civilizate.

D-l general Dumitrescu va însemna o eră nouă în jandarmie și de acea dăm în întregime interesanta sa cuvântare.

JANDARMI,

Școala noastră dă astăzi o nouă promoțiune de jandarmi, destul de mare și pregătită pentru misiunea lor, jandarmi care se vor răspândi pe întreg teritoriul țării.

Nădejdea pe care șefii voștri și populațiunea conștientă de rolul vostru în organizarea statului pun în voi, este mare și de aceia dator sunt a vă atrage atențiunea asupra misiunii voastre la sate.

De sigur, la cursuri, vi s'a spus și cred că voi ați învățat de ajuns datoriile ce aveți și cari decurg din funcțiunea ce sunteți chemați a îndeplini; — totuși, aceste cunoștințe nu sunt suficiente dacă fiecare din voi nu este pătruns că, în aplicarea legilor, se cere dela voi suflet și inimă bună, iar nu ură și răzbunare, cum din nenorocire se constată pe ici, pe colo.

O veche tradiție a rămas la sate că, pentru foarte multe chestiuni, să se adreseze „ȘEFULUI“ și acest „ȘEF“, sunteți voi!

Prin tradiție dar, sunteți și rămâneți „Șeful de garnizoană“ însărcinat cu supravegherea conduitei militarilor activi din sat, pentru încunoștințarea celor eșiți din cadrele active a tuturilor dispozițiilor relative la diferite chemări sub arme și, în definitiv, prin voi și cu voi se execută în cele mai mici amănunte toate lucrările referitoare la pregătirea și executarea mobilizării.

Voi sunteți ochii veșnic veghători ai siguranței statului, care în mod cu totul discret, urmăriți activitatea indivizilor suspecți, precum și ori ce manifestări ale populațiunii, pe ori ce teren, manifestări cari ar fi periculoase ordinii de stat.

Culegeți și adunați întotdeauna cu multă îngrijire asemenea știri, așa precum ați fost învățați la cursul de informațiuni și transmiteți la timp șefilor, spre a se putea preveni ori ce mișcare care ar fi periculoasă Patriei.

Aceasta este poate cea mai importantă misiune a voastră, pentru care și sunteți cu adevărat creați.

Vă cer ca în această direcțiune să fiți neadormiți formându-vă și folosind pe agenții voștri informatori.

Tot prin tradiție voi sunteți acei cari intrați în comitetul celor luminați din comună, cari lucrează pentru îndrumarea satului pe calea dreaptă, iar acolo unde se ivesc curente primejdioase ordinii de stat cum ar fi comunismul și alte curente pe care le știți, aveți datoria să țineți trează conștiința națională, aducând pe cei rătăciți pe drumul cel bun și ridicând pe cei răi dintre cei buni, pentru a nu-i strica și pe aceștia.

Desigur, rolul principal, revine Preotului și Învățătorului, cei doi stâlpi ai satului, pe care se rezimă cultura ce trebuie să lumineze mințile sătenilor.

Acești doi apostoli ai neamului, care se sacrifică fără recompense materiale pentru binele populațiunii în mijlocul cărei trăesc, au nevoie să fie ajutați de voi în îndeplinirea frumoasei și grelei lor misiuni.

Dați-le tot ajutorul vostru în toate direcțiunile pentru executarea programului lor de cultură, afară bine înțeles de politică, unde să nu aud că v'ați băgat.

Să dispară cu desăvârșire, — la parte din voi — mentalitatea că la Jandarmerie se face politică.

Voi sunteți și rămâneți ostași devotați în serviciul Patriei și M. S. Regelui Carol II-lea care, prin Guvernul care conduce Țara, cere dela noi îndeplinirea datoriei noastre de ORDINE, PAZĂ,

*SIGURANȚA PATRIEI și a M. S. REGELUI CAROL al II-lea,
datorie care formează DEVIZA JANDARMULUI.*

J a n d a r m i !

Armonia cea mai perfectă trebuie să existe între voi și autoritățile administrative ale satului și cu care, pentru executarea strictă a Legilor, sunteți în strânsă legătură.

Lucrând alături de aceste autorități și mână în mână cu ele, repet că doresc să vă văd că nu lipsiți dela nici-o manifestare culturală și cu caracter național din satul vostru.

Așa zisele „Case Naționale“ de care mulți poze că ați auzit cât bine face populațiunei sătești, căutând a o lumina prin diferitele centre culturale, pe care le vor înființa cu timpul în fiecare sat, — va găsi colaboratori — pe lângă Preot și Invățător și în voi jandarmii.

Cu vorba bună se adună populațiunea și se grupează cu drag în jurul acestor centre culturale, care vor trebui să devină atrăgătoare prin sfaturi bune, comunicări de Radio, prin diferite programe artistice, etc. etc.

Tot cu vorbă bună se îndeamnă și se reamintește săteanului respectarea legilor.

Vorba bună să fie folosită în orice împrejurare și mai cu seamă atunci când cetățeanul este chemat pentru a fi interogat, cercetat, sau chemat la post pentru ori ce chestiune.

Nu admit bătaia pe care o opresc cu desăvârșire și să știți că trimit în judecată pe ori ce abuziv.

Doresc să dispară frica de jandarm pe care o are azi cetățeanul când este chemat la post, știind poate din zvon ce-l așteaptă acolo.

Nu băieți!

Acesta nu este un procedeu civilizată. Să lăsați vechile obiceiuri polițienești cu călușe în gură, cu bătoe până la sânge și chiar moarte, cu canoane de tot felul, etc. etc.

Fiiți buni cu toți cetățenii și în special cu acei ce nu sunt certați cu justiția, însă prin bunătatea nu vreau să înțeleg slăbiciune!

Dacă cer bunătate pentru cei buni, vă ordon în schimb să fiți cât se poate de strașnici, de energici, mergând până la suprimare cu bandiții, mai ales când ar încerca dezarmarea voastră —

de care nici nu vreau să aud —, sau când ar căuta să fugă de sub paza voastră.

Legea de altfel vă lămurește în ale armei.

Fiiți de asemeni fără cruțare cu cei ce au și propagă idei periculoase și cari prin diferite căi încearcă să zdruncine ordinea și siguranța Patriei și a M. S. Regelui Carol II-lea.

J a n d a r m i !

Din cele câteva recomandațiuni pe care vi le-am făcut până acum, vedeți și voi că sarcina voastră pe lângă că este foarte importantă, dar este în acelaș timp și foarte grea de executat, așa că numai un jandarm cu dor de muncă și pregătit poate face față la asemenea însărcinări.

Jandarmeria nu trebuie considerată ca un adăpost pentru leneși și neapți pentru acest serviciu.

Cine nu este în stare să-și îndeplinească serviciul așa cum cer, este bine ca dela început, să se dea la o parte și să lase loc altor elemente bune și devotate.

Ca să fiți la înălțimea misiunii voastre, trebuie ca, pe lângă serviciul zilnic ce îndepliniți, să aveți și ore de cetit, căci școala v'a dat numai îndrumări, iar voi singuri trebuie să vă întrețineți și complecțați treptat aceste cunoștințe.

În afară de Regulamentele noastre, pe care sunteți obligați să le cunoașteți la perfecțiune, citiți cărți instructive și pentru mintea voastră, pe care le găsiți în orice bibliotecă dela școala satului.

Eu voi urmări de aproape activitatea voastră și promit sprijinul meu pentru toți cei meritoși și cinstiți în serviciul lor, iar pentru nărăviți în rele fătăduesc îndepărtarea ca prima pedeapsă ce voi aplica.

Ori cine se simte nedreptățit să nu-și caute dreptatea pe căi lăturalnice prin persoane politice sau influențe, — cum văd că este astăzi obiceiul, — căci pentru cine voi primi interveniri, mai întâi îl voi pedepsi și apoi voi trece la judecarea cererei.

Calea ierarhică, așa cum o știm noi militarii, să vă fie calea de cereri și reclamațiuni și atunci când șefii voștri nu vă vor da dreptate, numai atunci vă stă deschisă calea la mine, promițând că voi asculta cu bună voință pe fiecare și voi soluționa așa cum voi crede de cuviință reclamațiunea prezentată.

Folosind această ocaziune țin să mulțumesc domnilor Profe-

sori civili și militari și în special Domnului General Serb cari, și-au dat cu toții osteneala să completeze instrucția voastră, punând pe această cale o piatră la temelie instituției noastre.

J a n d a r m i !

În îndeplinirea misiunii voastre nu uitați un moment că, asupra actelor voastre veghează o lume întreagă și activitatea voastră a tuturilor încet, încet, dă aspectul instituției precum și faima de care trebuie să se bucure în Stat Corpul Jandarmeriei.

Această faimă va crește atunci când fiecare va munci fără preget și cu tot sufletul pentru Patrie și Tron, făcând astfel ca jandarmul să câștige în ochii cetățenilor prin aceia că fiecare va ști și va fi sigur că:

— Avutul îi este respectat

— libertatea individuală dată prin constituție este asigurată și

— că voi vegheați fără părtinire, cu suflet și inimă bună, iar nu cu ură, la ordinea, paza și siguranța Patriei.

Atunci când vom putea obține ca prestigiul Instituției să fie la înălțimea chemării noastre, M. S. Regele Carol II-lea, veghetor și îndrumător al tuturilor activității Statului, va putea să se razime cu nădejde pe această Instituție de siguranță a Țării, asigurând dezvoltarea liniștită a tuturilor celorlalte ramuri de activitate producătoare a Țării.

În credința că vom ști să fim la înălțimea chemării noastre pentru binele Patriei;

Să vă uniți cu mine și să strigăm cu toții din tot sufletul, rugând pe a Tot Puternicul:

Să Trăiască M. S. Regele Carol al II-lea.

Să Trăiască Măria Sa Mihai Voevod de Alba-Iulia.

Să Trăiască Dinastia.

U R A !

După masă pe stadionul eșit ca prin minune din pământ, au avut loc serbările sportive, cari pot rivaliza cu orice serbări din țările înaintate. D-l Colonel *Topoi Ioan* se poate felicita împreună cu d-nii ofițeri cari l-au secundat.

Exercițiile de ansamblu, 1200 oameni deodată au fost executate minunat. Alergările, statuetele romane, ștafeta, săriturile, Wolley-ball, aruncările de disc, sulite, tragerea frânghiei, alergă-

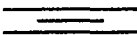
rile în saci, toate au stârnit aplauzele și admirația numerosului public. Dacă la Foot-Ball nu s'a ajuns la cine știe ce rezultate, totuși trebuie să remarcăm că elementele dela țară pot face minuni și întrece pe multe țări, când sunt bine conduse și instruite. La multe exerciții, jandarmii au bătut recordul local. Interesante și bine executate au fost exercițiile de *Jiu-Jitzu* cu infractorii.

Iată pentruce trebuie să pomenim numele d-lor ofițeri: Căp. Casianov, Fogaș, Tecșa, Moga, Ispas, Moga Corbu, Craioveanu, Istrate, Cichindel, Nistor, Alexandrescu etc. A fost adevărată muncă de titani ceea ce au făcut d-lor în scurtul timp ce-l aveau, cu elevii prea ocupați cu studiile.

D-nii general Șerb și colonel Topor au avut norocul să aibă și un stat major de ofițeri tot atât de însufleșiți ca Maior Dospinescu, Luca Alexandru, Marcel Ionescu, comandantul șc No. 2. Întreg corpul ofițeresc al acestor școli este un corp de elită. Ținem însă aici să dăm partea cuvenită și profesorilor civili. Este o potrivită și fericită împreunare a corpului didactic mixt, pentru pregătirea unor elemente sociale ele înșile cu caracter mixt: jandarmii. Profesorii civili, toți ofițeri de rezervă și foști luptători, completează de minune opera profesorilor militari.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Spectator.

Cum a fost ales soldatul necunoscut al Franței.

(din revista Fișac)

Totă cum povestește soldatul Auguste Thin din compania a III-a regimentul 132 de infanterie, care a avut onoarea de a fi designat pentru a alege pe soldatul necunoscut:

— Soldat, îmi zise d-l Maginot ministrul de războiu, iată un buchet de garoafe culese de pe câmpul de bătăe dela Verdun. Le vei depune pe unul din aceste sicrie (erau 8 sicrie) Soldatul astfel ales de tine va fi așezat mâine sub arcul de triumf.

Ministrul îmi dădu un buchet de garoafe. Eu l-am luat tremurând puțin. Trebuia să aleg. M'am gândit pe când mă îmbrăcam. Pe care să-l aleg? Sunt opt. De niciunul nu știu nimic. Sunt francezi morți anonim pentru Franța. Toți merită onoarea de a merge acolo să reprezinte pe cei un milion cincisute de mii de morți. Core va fi acela? Și atunci îmi veni o idee simplă: Eu aparțin corpului 6. Adunând cifra regimentului meu, 132 îmi dă iară 6. Hotărîrea mea fu luată; va fi al 6-lea cosciug pe care-l voi alege.

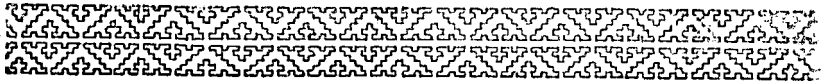
Porniu pe dreapta și făcui un încunjur de onoare, urmat de ministru și de ceilalți. Apoi am început să număr. Am privit întâiu cele 4 cosciuge din dreapta; apoi mă întorsei spre stânga, pentru a mă coborî la punctul meu de plecare: cinci.. șase. M'am oprit, am pus buchetul meu, am luat poziție de drepți și am așteptat

Cu vocea tare, generalul Boichut comandă:

— In onoarea Soldatului Necunoscut mort pentru Franța drepți!

In timp ce sunau tobele îndoliate și trompetele sfâșiară aerul, o femeie în doliu se aruncă, prinse cu ambele brațe cosciugul și-și puse buzele suspinând.

Era cosciugul cel mai sărac, de brad nevăpsit.

La un praznic Regal în 1918.

ERA în toamna anului 1918. Misiunile aliate, după intrarea trupelor în București, se pregăteau de plecare. Ca o încheiere a activității războinice și pentru a se prezenta aliaților, eroii naționali, în special grade inferioare, s'a luat măsura ca la prima masă regală din toamna anului 1918 să fie chemați și acești eroii grade inferioare.

Aveam în unitate pe Sergentul Iliescu Ignat simbolul vitejiei fără seamăn dela Mărăsești.

Plecat în 1916 cu el din Bârlad, trecut prin toate luptele din Dobrogea, Bălării, București, Nămolosa, Mărăsești, Muncelu și Basarabia, am ajuns în 1918 la matcă, cu ctg. nevătămat și răsplătit după merite, cu gradul de Ajutor de Sublocotenent, cu Steaua României și mai multe decorații românești și străine.

Sergentul Iliescu Ignat era fiul primarului din Grumezan, jud. Fălciu. Țăran bine încheșat, cu niște ochi de vultur și fațadogorită de arșița soarelui. La el nu vedeai decât o veșnică mișcare plină de suflet și dorul de a fi totdeauna acolo unde primejdia era mai mare. La Mărăsești (Răzoare) 6 August 1917, luând comanda unui ploton, se asvârle cu furie în flancul și spațele liniilor germane capturând în mai puțin de 15' vreo șase mitraliere grele, mulți prizonieri și material punând pe fugă valurile dușmane.

A doua zi pe malul Siretului la Ionăsești, M. S. Regele însoțit de generalul Berteloth, Brătianu și Constantinescu atârână pe

pieptul voinicului Steaua României și îl îmbrățișează cu toții dând sărutul lor cald.

În mintea și pe buzele tuturor stătea eroul cel mare Iliescu Ignat.

De aceia în ziua praznicului s'a ținut ca și acesta să vină în mijlocul Domnitorului și Marilor Aliați pentru a povesti tuturor încodată fapta sa.

Telegrama de la Palat către Regiment suna așa: „În ziua de 19 Noembrie c. veți trimite la masa regală pe Sergentul Iliescu Ignat“.

Pentru că mai erau 2 zile se dădea zor pentru ajustarea unor haine, bocanci, etc., pentru a-l prezenta într'o ținută cât mai chipeșă. Cu mânușile albe ne-am cam chinuit, deoarece ce în acele timpuri nu prea se găseau pe măsura lui.

Cu chin cu vai i-am terminat ajustarea iar în cele câte-va minute până la plecarea trenului ne trudiam să-i facem lecție asupra prezentării și purtării lui la Masa Regală.

Ajuns la palat este primit cu multă căldură și prezentat de însuși M. Sa tuturor aliaților, ca cel mai de seamă erou național.

Când i s'a cerut să povestească faptele vitejești dela Răoare, a organizat un mic câmp de luptă, rugând pe Aliații Francezi și Englezi să înfățișeze pe inamic, distanțați la vreo 5 pași, iar el sărind din spre flancul și spatele lor, începe ai lovi (închis) și a-i prinde zicându-le „Ai mei sunteți!“

Câți, câți ai prins? întrebă italianul; iar el plin de mândrie îi răspunde că numai 6 mitraliere și 30 prizonieri.

Strâns în cerc de toți, este aplaudat și îmbrățișat cu multă căldură.

La masă este așezat în apropierea M. S Regelui, având la dreapta pe Principesa Ellsabeta, iar la stânga pe Principesa Marioara.

Stângăcia îl urmărea la fiecare pas. Mânușile îl încurcau grozav. Să le pună pe masă, nu mai văzuse la nimeni; să le bage în buzunar se gândea că nu le are chiar la îndemână; atunci singura soluție să le țină pe genunchi.

Până la friptură un chin; lacheii mereu îi aduceau dinainte fel de fel de mâncări necunoscute ochilor și care cereau multă atenție și dibăcie.

La friptura de curcan lucru s'a limpezit, Iliescu se repede

semeț spre o bucată de piept. Când s'o înfigă și pe a 2-a, M. S. Regele, urmărindu-l pe sub ochelari îi zice :

Iliescule înfige bine furculița în curcan cum ai înfipt baioneta în nemți la Mărășești.

Fără a lăsa bucățica și ridicându-se în picioare Iliescu răspunde răzând :

Apoi Majestate ar trebui să fie pe masă cel puțin 50 de curcani, și apoi curcani de ceia cu creasta de oțel.

Hazul a fost de nedescris; răspunsul țaranului român plin de înțelepciune a dat tuturor străinilor puțința să-i judece valoarea.

Cu un curaj nebun abea acum Iliescu se așeza pe mâncate.

La cafea tabacul oferit de Principesa Elisabeta I-a refuzat zicând: Sărut mâna dar așa ceva nu obișnuesc.

Și când a 2-a zi Iliescu sosea în garnizoana Bârlad se numărau în plus peste decorațiile avute : una italiană și una engleză.

În plus mulțumirea cea mare că a ospătat cu Vodă Ferdinand și toți aliații noștri.

Maiorul Negru Teodor

din Reg. 98.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Știri și Informațiuni

Anul acesta de ziua eroilor din partea foștilor luptători și a ofițerilor de rezervă au vorbit D-nii *George Bota* la cimitirul Rulicovschi iar Dr. *V. Gherman* la cimitirul Olosig.

Dăm în rezumat cuvântarea d-lui *George Bota*.

Istoria popoarelor este scrisă de eroi; ei pun jaloanele, fac cadrele, iar noi cei de rând suntem umplutura. Eroul este legătura divină cu Dumnezeu spune Carlyle.

Când țara este în primejdie se produce un acord spontan între inimi și minți, o efuziune sufletească. Eroii sunt momentele de sforțare, de tensiune sufletească.

Cari sunt calitățile sufletești ale eroului? Puternică credință într'un ideal, putere de sacrificiu, răbdare și tenacitate, sânge rece, inițiativă, elan și chiar humor.

Credința într'un ideal pune forța în serviciul patriei. Bravura e mai puțin de cât eroismul, e disprețul inconștient al primejdiei. Eroul primește forța dela ideal; mercenarii pot fi bravi, dar nu eroi. Românii au fost eroi fiindcă au fost mânați de un ideal secular. D-l Bota încadrează în cuvântarea exemple de eroism românesc. Puterea de sacrificiu îl îndeamnă pe erou să-și ofere mai mult decât serviciile: viața. Eroul este însăși frumusețea în acțiune, e sublimul dinamic. Prin sacrificiul său eroul atinge înălțimile Golgotei, eternitatea. Este cea mai mare înălțime pe care o poate ajunge omul, lepădarea cu totul de sine.

Răbdarea și tenacitatea fac din erou o rezistență care se u-

zează. Soldații noștri, rupți, goi, flămânzi și aproape fără arme-au dat victorii neperitoare.

Eroii noștri au fost plini de inițiativă, neașteptând comanda, căci lor le porunca o comandă superioară.

Elanul unit cu sângele rece ne-a dat generali eroi și soldați cari n'au cunoscut obstacole. Eroii nu cunosc obstacole, ha se pare că au nevoie de ele. Ei cresc în primejdie până la înălțimea munților.

Eroii noștri au privit în față moartea cu humorul caracteristic Românului, făcând glume atunci când îi păștea moartea.

Iată ce sunt eroii: exemple de sforțare supranaturală. Naștile se întăresc și cresc sufletește prin sforțări, ca și indivizii. Azi ne închinăm și admirăm cea mai sublimă formă de om. Rănilor sunt decorații divine. Dela ei învățăm să ne ridicăm spre Dumnezeu, să ne învingem pe noi înșine, să știm a muri dând un înțeles morții. Ne rugăm să se coboare sufletele eroilor peste noile generații ca să întărească sufletele spre înfăptuiri mari și frumoase.

* * *

Revista *Fidac* a luat frumoasa inițiativă de a tipări în fiecare număr câte unul din imnurile naționale ale foștilor aliați. „Imnurile naționale — spune această revistă — exprimă adesea aspirațiunile, necazurile și gloriile unui popor... în ele sufletul popoarelor își găsesc expresiunea lor“. În numărul de Iulie anul curent *Fidac* publică imnul nostru național, însoțindu-l cu juste comentarii.

„Poporul român, profund legat de Dinastie a manifestat totdeauna, chiar și prin cântec sentimentele sale de supunere și de admirație față de Regele său.

* * *

Tot în același număr al revistei internaționale, apare în limba franceză și engleză articolul de fond închinat României „*O eră nouă în România*“ de Joseph Springer. Vorbind de Statul român arată că el este „*protectorul civilizației europene la porțile orientului*“.

Și mai departe vorbind de M. S. Regele Carol al II-iea spune „*Cel ce cunoaște loialitatea Regelui și dragostea sa pentru țara sa, cel ce a urmărit de aproape prodigioasa sa activitate din primele momente când s'a suiat pe tron, precum și felul cum a știut să re-*

zolve criza guvernamentală, cel ce cunoaște mai ales sforțările sale pentru a constitui un guvern de adevărată uniune națională, acela va admite că nu poate fi vorba de dictatură într'un Stat unde poporul își adoră Regele și nu pierde nici-o ocazie să-și dovedească sentimentele dinastice cari îl animă“.

Și mai departe articolul, pe care regretăm că nu-l putem reproduce în întregime, spune: „*România care a vărsat atâta din cel mai bun sânge al său alături de aliași pentru dreptate și civilizație, care n'are trista experiență a convulsiunilor sociale, România nu va șovăi acuma, sub inteligenta conducere a Regelui său, democrat sincer, în alegerea drumului de urmat pentru continua sa propășire, în pace, progres și civilizație“.*

Rapoarte și Comunicări

*Domnule membru,
Iubite Camarad,*

Am onoare a vă face cunoscut că în acest an va avea loc Congresul General al Uniunii Ofițerilor de rezervă din întreaga țară, la care va asista și M. S. Regele.

Intrucât grație acestui eveniment, ofițerii de rezervă, cât și cei proveniți din activitatea, au ocazia de a se manifesta ca elemente pe care poate conta Țara în orice ocazie, credem că și D-voastră sunteți de părere, că este de datoria noastră să ne prezentăm ca o organizație puternică și conștientă de menirea ei, în toate împrejurările.

În vederea preîntâmpinării cheltuelilor ce vor surveni, cu ocazia congresului, a scoaterii buletinului secției Bihor, a altor mijloace de propagandă și publicitate, vă rugăm a lua parte la toate manifestările U. O. R. ce vor avea loc contribuind cu cotizația de 120 Lei pe anul 1931, cum și dacă voiți a vă abona la revista „Fidac” (federația interaliată a vechilor combatanți), care costă 150 lei abonamentul pe an, asemeni abonarea la ziarul „Scutul Țarei” al cărui abonament este de 200 lei anual și în care se cuprind toate chestiunile referitoare la Ofițerii de rezervă.

Bazați pe înaltele D-Voastră simțeminte, contăm pe concursul ce ne veți acorda, atât moral cât și material.

Președinte, *Profesor Victor G. Cădere.*

Secretar, *Victor N. Stănescu.*

Uniunea Ofițerilor de Rezervă, Secția Bihor.

La 28 Iunie 1931 a avut loc în Oradea adunarea generală a Secțiunii Bihor, la ordinea zilei fiind darea de seamă a activității Secțiunii, aprobarea gestiunii și alegerea unui nou consiliu.

Adunarea a fost prezidată de Dl. Mihail Suci, membru în

comitet și după citirea raportului secretarului secțiunii, care în rezumat a fost următorul :

Urmând să fac raportul al activității și gestiunii secțiunii U. O. R. Bihor, pe anul 1930, mă aflu într'o grea situație, deoarece atât ca activitate cât și ca gestiune, secțiunea noastră pe anul 1930, s'ar putea zice că nu are.

Cu durere în suflet trebuie să fac mărturisirea că totala lipsă de interesare de organizația noastră ce membrii au arătat-o, nu este cătuși de puțin înțeleasă și cu atât mai puțin justificată. Rolul cel mare pe care trebuie să-l aibă în viața unui Stat asociațiile ofițerilor de rezervă, se pare a fi cu totul neînțeles de către membrii asociației noastre. Nu este de mirare starea aceasta de completă desinteresare sau apatia ce se poate constata față de organizația noastră, căci până în anul trecut nimeni nu se interesa de scopul și tendințele ce se urmăresc de către ofițerii de rezervă așa putea spune chiar că erau privite ca organizații tolerate și nu mult trebuia ca ele să fie desliințate prin această lipsă de interes și încurajare.

Fără teamă de a fi desmințit fac declarația că, asociația noastră și în special secția Bihor, s'a menținut grație numai unor prea puțini conducători plini de ideal și entuziasm, iar secțiunea noastră a funcționat și activat numai atât cât președintele acestei secțiuni Dl. Profesor Victor G. Cădere a fost în mijlocul nostru, datorită căruia membrii depuneau un mai mare interes, atât în a participa la diversele ședințe, cât și la diverse acțiuni.

Dacă totuși s'au găsit unele persoane din conducere care n'au corespuns în mod fericit la promovarea ideii ce urmărim, nu justifică îndeajuns desinteresarea celorlalți membrii, căci o asociație reprezintă un suflet colectiv și o idee în serviciul căreia, în mod benevol toți se subordonează și lucrează pentru atingerea țelului propus.

În bugetul votat pe anul 1930, s'a prevăzut 10.000 lei din încasarea cotizațiilor și 30.000 lei din donațiuni, care sumă adunată cu 1376 lei excedentul anului 1929, însuma 40.376 lei, din care urma să se cheltuiască 20.000 lei pentru buletinul secției, 5000 lei cota parte convenită Centralei, iar restul de 16.376 lei pentru diferite spese de reprezentare și transport în Franța și la Congresul general dela Sibiu.

Din lipsă de fonduri, anul trecut nu s'a putut scoate buletinul secției, nu s'a putut trimite delegați la Chentilly, iar la Sibiu

Dl. Președinte și Dl. C. Mănăilă au călătorit pe spese proprii iar, Centralei nu i s'a putut trimite decât 1500 lei.

Gestiunea financiară pe anul 1930 se prezintă în modul următor :

La venituri:		La cheltueli:	
Din taxe de cotizaji	3120 lei	Cotizaji Centrala	1500 lei
Din taxe de înscriere	240 „	Abonamente plătite	1693 „
Abonamente la Fidac	900 „	Depozit la Bănci	2040 „
Depuneri la Bănci	450 „	Numerar	482 „
Insigne și diverse	1005 „		
	<u>Total 5715 lei</u>		<u>Total 5715 lei</u>

După cum se poate vedea încasarea a fost cu mult inferioară prevederilor bugetare și în mod fatal a trebuit să ne restrângem și cheltuelile.

Mandatul Consiliului de Administrație al secțiunii noastre, expirând, adunarea generală este chemată a-și alege organul de conducere din persoanele ce le va crede mai indicate și cu mai mult interes de scopul ce se urmărește. Deasemeni mandatul subsemnatului de secretar, fiind expirat, vă rog să procedați la alegerea unui alt secretar.

Înainte de a termina și a se pune la vot aprobarea raportului cum și descărcarea de gestiune a vechiului Consiliu, țin să recomand tuturor membrilor a ofițerilor de rezervă, că situația în general în întreaga țară s'a schimbat, odată cu sosirea Majestății Sale Regelui Carol II-lea în Țară, care ca un adevărat soare a dat o nouă viață în toate ramurile de activitate, iar ofițerii de rezervă în înaltul patronaj al M. S. Regelui, nu numai că au un puternic sprijin, dar și un isvor nesecat, demn de imitat, pentru dragostea de țară, la care cred că ofițerii de rezervă vor și să răspundă în toate împrejurările.

Punându-se la vot darea de seamă și gestiunea anului 1930 a fost aprobat în întregime, dându-se descărcare consiliului.

S'a procedat la alegerea noului comitet, care cu unanimitate a fost următorul: 1) Profesor universitar Victor G. Cădere; 2) Mihail Suciuc directorul băncii Naționale; 3) Gheorghe Bota profesor; 4) Dr. I. Glăvan medic; 5) Josif Silaghi profesor; 6) Toma V. Ștefănescu profesor; 7) Anastase Mavrodin profesor; 8) Dr. Victor Gherman medic; 9) Dr. Ioan Voștinar secretarul general al Municipiului; 10) Maximilian Laslău; 11) Dr. Camil Manuilă; 12) N.

T. Ionescu avocat; 13) Ion Marcuțiu percepător șef al Municipiului; 14) Victor N. Stănescu și 15) Al. Atanasiu președinte tribunal.

Comitetul astfel ales, procedând la alegerea președintelui, vice-președinților, casierului, secretarului și cenzorilor, rezultatul a fost următor:

Președinte: profesor universitar *Victor G Cădere*.

Vice-președinți: 1) *Mihail Suciu*, 2) *Gh. Bota*.

Cenzori: *Dr. Camil Manuilă*, și *Josif Silaghi*.

Secretar: *Victor N. Stănescu*.

Casier: *Ion Mărcuțiu*.

Tot prin această adunare s'a hotărât scoaterea Buletinului U. O. R. Secția Bihor.

C o m u n i c ă r i

Revista „Fidac” din Paris a vechilor combatanți aliați, roagă secțiunea noastră a face abonamente la revista, al cărui cost este de 150 lei anual. În această revistă, care este scrisă jumătate în limba franceză și jumătate în limba engleză, se poate vedea întreaga mișcare a ofițerilor rezerviști și cum sunt organizați în celelalte țări. Credem că este de datoria ori și căreia a o abona, întrucât apare lunar, iar costul este prea mic.

* * *

Centrala Uniune Ofițerilor de rezervă. Face cunoscut că s'a admis de guvern să se facă o loterie din al cărui câștig să se poată clădi sanatorii atât la mare cât și la munte, cămine pentru bătrânii camarazi, cum și un cerc al ofițerilor de rezervă în București.

Ministerul de Interne a aprobat loteria pe bazele următoare:
1.250.000 bilete a lei 40 în valoare totală de 50.000.000 lei
6.500.000 lei câștiguri, în două trageri; la 1 Septembrie 1931,
cu câștiguri în valoare de 2.000.000 lei și anume:

1 câștig de 1.000.000 lei

1 câștig de 500.000 lei

100 câștig. de 5.000 lei = 500.000.

La 1 Martie 1932 cu câștiguri în valoare de 4.500.000 lei și anume:

1 câștig de 2.000.000 lei

1 câștig de 500.000 lei

300 câștig. de 5.000 lei = 1.500.000.

Biletele vândute cari n'au eșit la prima tragere sunt valabile și pentru tragerea a doua. Tragerile și plata câștigurilor se va face conform legii și regulamentului loteriilor.

Secțiunile noastre sunt rugate ca și toți ofițerii de rezervă să dea tot sprijinul la desfacerea biletelor.

Bilete se găsesc la sediul centrală Str. Brezoianu Nr. 25 București, cum și la secțiunea noastră.

* * *

Secțiunea noastră la 8 Iunie 1931, cu ocazia împlinirii unui an dela urcarea pe tron a M. S. Regelui, a expeditat următoarea telegramă :

M. S. REGELUI CAROL II-LEA

București

Uniuneo ofițerilor de rezervă, secția Bihor, întrunită azi 8 Iunie 1931, pentru a sărbători împlinirea anului de la restaurarea dreptului legitim al M. Voastre la tronul României, plini de însuflețire, prin glasul meu roagă Majestatea Voastră, să primească asigurarea sentimentelor de adânc devotament, de credință nestrămutată și de iubire desăvârșită față de Majestaiea Voastră Regele României Carol II-lea. Ne declarăm gata în orice moment, de a răspunde chemării M. Voastre când va fi nevoie, jertfindu-ne viața pentru Patrie și Tron.

Să trăiți Majestate mulți ani ca să desăvârșiți unirea sufletească a României Mari.

*p. Președinte U. O. R. Oradea
Al. Atanasiu, președinte Trib. Bihor.*

Telegrama răspuns, a M. S. Regelui către secția Bihor.

D-lui Alexandru Atanasiu, președinte tribunal Bihor

Oradea-Mare

„M. S. Regele mă autoriză să vă transmit viile sale mulțumiri pentru frumoasele sentimente exprimate de Dv., cu prilejul aniversării zilei de 8 Iunie din partea uniunii ofițerilor de rezervă secția Bihor“.

*C. Dumitrescu,
Secretar particular al M. S. Regelui.*

* * *

Ministerul Armatei Direcția Sanitară cu ord. Nr. 11923, comunică, că s'a repartizat U. O. R. pentru luna Iunie și Septembrie, 26 camere; iar pentru Iulie și August 17 camere la toate Sanatoriile Armatei.

* * *

Ministerul Armatei cu ord. 31070 comunică că din Inalt. Ordin s'a aprobat ca ofițerii de rezervă care fac parte din U. O. R. să poarte cu prilejul congreselor anuale, adunărilor generale, pelerinajelor, excursiunelor, serbărilor naționale, vizitelor peste graniță etc. bereta de modelul prezentat de Uniune și aprobat de Majestatea Sa Regele.

S'a dat ordin Comandamentelor pentru a se aduce această aprobare la cunoștința tuturor ofițerilor de rezervă.

Modelul de beretă se găsește la sediul Uniunii. Ar fi de dorit că fiecare membru al U. O. R. să-și confecționeze această beretă.

* * *

În conformitate cu ord. M. A. Nr. 27016 se face cunoscut ca: Ofițerii de rezervă cari îndeplinesc condițiunile art. 32 din L. I. A. și art. 15 și 16 din Regulamentul Legei Ofițerilor de rezervă, aplicabile în timp de pace, sunt propuși și discutați de comitetele respective.

Cei admiși la înaintare, se înaintează în grad, ținând seama de soarta promoțiilor active.

Pe baza notelor din timpul campaniei, toți ofițerii de rezervă au obținut cel puțin câte un grad, astfel că nu mai poate beneficia la înaintare pe baza acelor acte.

Uniunea amintește camarazilor ca pentru a fi propuși la înaintare trebuie să aibă două concentrări de instrucție și vechimea prevăzută pentru ofițerul activ, sporită cu jumătate.

* * *

M. A. Cabinetul Ministrului cu ord. Nr. 3435, a aprobat în urma propunerii U. O. R., de a aprinde în ziua de 14 August în fiecare an, flacăra la mormântul soldatului necunoscut.

Această pioasă manifestare a ofițerilor de rezervă, în amintirea intrării în războiul pentru întregirea neamului și ca un omagiu de recunoștința camarazilor căzuți pe câmpul de luptă se va face de o delegație a Comitetului Central cu toate onorurile cuvenite.

* * *

Comitetul Central dorește ca să aibă un tabel de toți președinții, vice președinții și camarazii cari dela războiu încoace n'au primul nici-o decorație. In tabel se va arăta și decorațiile și clasele ce posedă.

* * *

In urma intervenirii la Direcția C. F. R., pentru reducere pe C. F. R. a ofițerilor de rezervă foști luptători membri ai U. O. R. avem nevoie, pentru susținerea cauzei noastre, de un tabel nominal, de toți ofițerii de rezervă membri ai Uniunii noastre, cari nu se bucură de nici o reducere pe C. F. R.

Să roage secțiile a înainta un asemenea tabel cât de curând pentru a se face și o comunrcare în parlament.

* * *

Centrala Uniunii Ofițerilor de rezervă ne trimete următorul apel: „Situația ziarului nostru este foarte critică.

Suntem amenințați a nu mai apare. Am făcut toate eforturile materiale pentru imprimarea celor 10 numere de ziar apărute în câte 25.000 exemplare, ce s'au răspândit în toată țara fără însă ca să primim costul abonamentelor, de la cei ce au primit ziarul.

Facem cel mai călduros apel pentru a sprijini munca depusă de noi în lupta de asigurare a existenței organului nostru, și vă rugăm să angajați încasatori necesari pentru încasările abonamentelor la ziarul „Scutul Țării“.

* * *

Uniunea Ofițerilor de rezervă în intențiunea de a procura cât mai multe avantaje membrilor ei, a adresat la o mare parte din medici profesioniști și conducători de sanatorii, băi, laboratoare, sollicitându-le reduceri de prețuri pentru camarazii lor membri ai U. O. R.

Avem o deosebită satisfacție de a vă împărtăși și Dvs. mulțumirea ce am simțit-o la entuziasmul cu care camarazii s'au grăbit a răspunde apelului nostru.

Recunoscători tuturor celor care au binevoit a ne acorda sprijinul lor pe această cale, vă transmitem alăturat tabloul detailat, cuprinzând: numele, adresele, specialitățile și reducerea pe care au consimțit să o acorde fiecare din ei, și pe care vă rugăm a o aduce la cunoștința tuturor membrilor secțiunii Dvs.

T A B L O U

de medicii specialiști, farmacii, laboratoare de analize medicale și sanatorii, la care Ofițerii de rezerve, membrii ai U. O. R. au reduceri de 25% asupra consultațiunilor, tratamentului, internării în Sanatorii și procurării de medicamente:

Dr. Mihailovici I.	Genito-Urinare	Victoriei 100	dela 11—13, 15—20
„ A. Stroe	Boli de copii și cont.	L. Cazzavilan	35
„ Th. Mironescu	Boli interne	Brezoianu 34	dela 14—16
„ Dobrovici	Boli interne	L. Catargiu	40
„ L. Mayersohn	Nas, Gât, Urechi	Moșilor 81	dela 14—18
„ Heinz Heim	Ochi	Bis. Enei 18	dela 9—10, 16—19
„ D. Leonescu	Dentist	Piața Rosetti	4.
„ N. Hortolomei	Chirurgie, genit.	Sâlcilor 34	dela 15—17
„ Predescu Rion	Nas, Gât, Urechi	Berthelot	81
„ C. N. Mihailescu	Boli interne	Dr. Radovici 12	dela 13—15, 18—20
„ G. Cojan	Genito-Urinare	Luterana 5	dela 14—16
„ C. Daniel	Gineolog	N. Filipescu	30
„ M. Pekelman	Dentist	D. A. Sturdza	6.
„ B. Frankel	Boli de copii	Spit. Caritas	dela 1½—3½
„ Lempart	Dentist	Eroului 17	
„ Paulian	Boli nervoase	Armeneasca	31

Medici Balneologi

Dr. M. Bodiu	Băile Herculane	
„ Galino	Băile Tușnad	
„ B. Popovici	Băile Govora	Domnii Ofițeri cu familia care
„ Dumitrescu	Băile Pucioasa	doresc a face băi cu reducerea de
„ C. N. Mihailescu	Băile Olănești	25% se vor adresa medicilor bal-
„ D. Păcuraru	Băile Balcic	neologi prevăzut în tablou.
„ C. Iiescu	Băile Govora	Reducerile se acordă numai pe
„ V. Climescu	Băile Carmen Silva	baza carnetului eliberat de U. O. R.
	Sanatoriu C. T. C.	

S a n a t o r i i

Sanatoriul Central	Strada Călărășilor 20	telefon 312/51
Sanatoriul Diaconeselor	Strada Ștefan cel Mare 49	telefon 221/00
Sanatoriul Dr. Antoniu	Strada Ioan Mincu 5—7	tefefon 306/40
Sanatoriul Militar	Băile Herculane	

F a r m a c i i

Dr. Victor Bențe	Strada Griviței 80
„ Al. Solomon	Calea Dudești 28
„ N. Sterescu	Bulev. Elisabeta 34
„ A. Mihalovici	Strada Călărașilor 34
„ Matasaru	Calea Victoriei 110

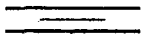
Laboratoare de analize :

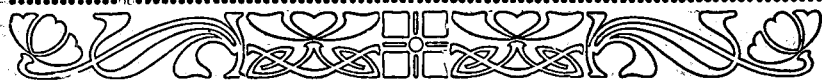
Laboratorul „Calmette“	Analise med. și chimice	Brezoianu 1 bis
„ Dr. Danila & Stroe	Analise de urină, etc.	Paris 27
„ Dr. Isac & Etingher	Biologie Medicală	Franclin 5
„ Dr. Vaya & Nicolau		Str. Sf. Ionica 4.

H o t e l u r i

Grand Hotel	Calea Victoriei 11	reducere de 30% din tarif
Royal Palace	Sărindar 16	reducere de 20% din tarif

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Secția Bihor a Uniunii Ofițerilor de Rezervă

A luat ființă din Inițiativa D-lui Victor G. Cădere, maior în rezervă și profesor universitar la Facultate de drept din Oradea, care fiind pătruns de rolul ce l-au avut în războiul de întregire neamului ofițerii de rezervă, a voit să țină contactul strâns al acestora cu camarazii lor, ofițerii activi, cum și să țină viu aprins sentimentul de dragoste și devotament pentru Patrie și Tron, ca astfel să fie la înălțimea cuvenită menirii și importanței ce trebuie să o aibă în viața statului.

La adunarea de constituire, ținută la 2 Mai 1926, în sala Cercului Militaro-Civil din Oradea, s'au adunat un impozant număr de membri din toate straturile sociale, de toate gradele și într'un înălțător entusiasm s'a constituit secțiunea Bihor și primul comitet de conducere.

În cursul anilor 1926—1929 inclusiv, secțiunea a avut o frumoasă activitate, ținând conferințe, adunari, baluri, etc., scoțând în fiecare an „Buletinul secției“, la care au colaborat la oală, atât membrii secțiunei, cât și ofițerii activi, într'o frumoasă înfrățire.

În toate aceste manifestațiuni și în toată activitatea, exemplul a fost dat de inițiator, care n'a pregetat și n'a precupețit nici un fel de muncă și sacrificii.

A venit apoi un timp de cumplit materialism, când astfel de acțiuni idialiste, nu se mai puteau desvolta în aceiași măsură ca mai înainte, ceiace a făcut pe unii membri să se desintereseze și o apatie condamnabilă, sau cel puțin nejustificată, cuprinsese pe foarte mulți. Nu numai că membrii nu-și mai plăteau cei 10 lei, cotizația lunară, dar părea că și unii membri din comitetul de condncare și-au pierdut entusiasmul, manifestând desinteresare și lipsa de acțiune.

Totuș, grație munci și sufletului inițiatorului cum și a celor puțini membri ce au rămas în jurul său, pntem zice că secțiunea noastră a putut trece peste această grea încercare.

Astăzi când M. S. Regele Carol al II-lea se află pe Tronul marilor Regi ai neamului românesc, ofițerii de rezervă au un puternic sprijin, iar menirea acestora în viața statului este din nou evidențiată, trebuie deci să eșim din apatia în care se părea că am căzut, căci către M. S. Regele toate privirile sunt îndreptate și în El toate speranțele ne sunt puse, iar Patria, Tronul și Legea au dreptul să pretindă dela noi o acțiune demnă și conștientă, ca o garanție a realizării unui frumos viitor.

Dacă aruncăm o privire asupra tuturor organizațiilor Ofițerilor de rezervă din celelalte Țări, vedem că astfel de organizațiuni sunt constituite, pătrunse și conduse în spiritul înalt și sublim ce ar trebui să sălășluiască în sufletul fiecăruia dintre noi. Numai noi suntem acei cari în ultimul timp am stat într'o rezervă condamnată, preocupați fiecare de interese personale, sau de alt gen și ignorând rolul adevărat ce trebuie să-l aibă în viața acestei țări, asociația U. O. R.

Este drept că nici statutele asociației n'au un orizont mai larg, mai superior și de interes mai general, ele reducându-se mai mult la lupta pentru revendicările drepturilor membrilor, fără alte obligațiuni față de Patrie și Tron.

Odată cu suirea pe tron a M. S. Regelui Carol al II-lea, soarele națiunii române strălucește falnic asupra întregului popor, și se impune ca și asociația U. O. R. să-și alcătuiască un program de activitate mai corespunzător și mai activ.

Proiectul de statut, publicat în ziarul „Scutul Țării“ No. 13 din 15 Decembrie 1930. îl cred corespunzător tendințelor și aspirațiilor Ofițerilor de rezervă, și dorim cât mai curând să fie aprobat și chiar impus la toți ofițerii de rezervă. Zic impus, căci chiar pentru acei cărora le-ar fi pierit simțul realității, să-i facă să-și retrezească înaltele simțiminte ce trebuie să fie în sufletul fiecărui ofițer, fie chiar de rezervă.

Proiectul de reorganizare nu-l voi mai recapitula, ci țin numai să accentuez și să remarc, ca din o experiență trasă de când există secțiunea Bihor și anume, ca: în Comitetele de conducere, fie ale secțiunilor, fie ale Centralei, să se aleagă numai persoanele cu suflet mare, superior și care au atât inițiativă cât și acțiune, indiferent de gradul militar, sau poziția socială, ce ar avea azi acești membrii. Vigoarea elementelor tinere, alături de experiența și cuminența bătrânilor sunt, cred, cele mai bune și de folos, în toate asociațiunile.

C. T. Vior.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

**TIPOGRAFIA
DIECEZANĂ
ORADEA**

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Prețul unui exemplar Lei 30.